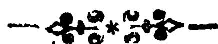
કવળકૃત નેમવીવાહ.

સરવે જૈનભાઇઓને વાસ્તે.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે બુકસેલર

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

અમદાવાદ.

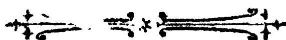
પીરમસા રોજા પાસે—શ્રી સત્યસાગર પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

પટેલ. પે.શાભાઇ ગકુભાઇએ છાપી.

આવૃતી ૨ જી, સને ૧૯૧૭

પ્રત ૨,૦૦૦ કિંમત ૦—૪—૦

વળકતનેમવિવાહ.

॥ઢાળ ૧ ॥ વળતી લાડણીને શણગારીરે, રાગ

સતીરે સરસ્વતીને શીર નામુરે, ગુરૂ ગઉતમ જુવો મુજસામુરે મારે મન આવોછે નેમ વિચારે. તેથી દીલમાં ઠરોમતી દીસરે.૧ કેવીરીતે તોરણ ગયા નેમરે; કેવા પ્યારી તે પ્રેમનો પ્રેમરે તેમો સક્ષેપે કહું વિસ્તારરે, તમે સાંભળજો નરનારરે, ૨ દ્વારામતીછે નગરી વિશાળરે, રાજકરે ત્યાં ક્રસ્ન ભુપાળરે; તેના કાકા તે કુળમાં જાણરે, ૩ ને સરોવર સુવાદે નારીરે એની કુખેતે જાયા મોરારીરે; નામનિર્મળ તેમનગીનરે રૂપઅનુપ રંગમાં ભીનરે. ૪ કાબાકાળી તેજસ્વી ચળકેરે મુખનેમનુ મદમદ મલકેરે; ચાલચાલેતે હસનાસરખી રે નરનારી જુવે નીત નીરખિરે, અધ્ય સજે અચળ નીત અંગેરે, દીન ગુમાવે અતિ ઉમંગેરે; મમે જમે ને કરે વૃત દાનરે, એમ મોટેરા થાય ભગવાનરે. ૫ માત પીતા દેખી થાય રાજીરે; દુરીજન દાંતી રહેતાંઝીરે: એમ કરતા તે એકજ ધનરે, ભેળા થયા જાદવ કેરા તનરે. ૭ ત્યારે બોલ્યા ત્યાં નેમજી વાણરે, સુણો વીર ચતુરસુજાણરે; આપણે જોવા છે મહેલને બાગરે, કેવળ આજનો શુભછે લાગરે. ૮॥ ઢાળ ૨ ॥ આવોને મંદીર મહાયરે હો લાલ: એ દેશી, સરખા તે સરખી સરખા તેસરખી સોબીઆ હો લાલ, જાદવ કેરા બાળરે રંગીલા લાલ, તેમાં તે નેમજી મેકિરડાં હો લાલ, ઉઠયા તેસંકુ તતકાળરે રંગીલાલાલા,

સરખાતે સરખી સોખીઆ રંગીલાલ આણી ૧ પ્રથમ તે પાદર પરાં જોઇ વળ્યાહો લાલ વગતી વાડીઓ બાગરે રંગીલાલાલ, ફુલ ને ઝાડ જોયાં ફરીફરી હોલાલ, આણી તમામનો તાગરે રંગીલા લાલ. સરર ત્યાંથી તે પુરમાં પરવર્યા હોલાલ ફરીયા તેહારો દારરે રંગીલા લાલ, સર. ૩ જોયાં સેરી પોળ શેખચી હોલાર, જોયાચકલા બજાર રે રંગીલા લાલ, જોયાં તે ઘર પુર માળીયાં હો લાલ, જેમે અતીઉચા અવાસરે રંગીલાલાલ, ફરતાતેફરતા આવીયા હોલાલ, આયુધસાળાની પાસરે રંગીલા લાલ સર ૪ આયુધ રસાળ અતી ઓપતી હોલાલ રૂત્ર અનુપમ ધામરે રંગીલા લલ તાંહિ તે નેમજી બોલીયા હોલાલ, આછે કોનો મુકામરે રંગીલા લાલ સર, ૫ અનુંચર આવી ઉભા રહ્યા હોલાલ, જોડાને જુગતેહાથરે રંગીલા લાલ આદાન આપીને ઓપથુ હોલાલ, એસુર્યા નેમી નાથનેરે રંગીલા લાલ સર. ૬ શંખને ચક્ર ગદા પડયા હોલાલ, તાંહિતે નજરે ગઇરે રંગીલા લાલ ત્યારે તે નેમે પુછીયું હોલાલ, આતે શું છે ભાઇરે રંગીલા લાલ સર ૭ ત્યારે સરખા તે સાથી બોલિયા હોલાલ કૃષ્ણ તમારા વીરરે રંગીલા લાલ. તે સમો કો બળવી નહિ હોલાલ, જેરમાં મહા જુજારરે રગીલા લાલ, ધાસે ના હામ કો બીજે વળી હોલાલ આયુધા આ હથીયારરે રંગીલા લાલ સર. ૮ જુધ્ધાતે સરચા જોઇ રહે હોલાલ, કોઇ નાદે એનું નામરે રંગીલા લાલ અવરથકી નવ ઉપડે હોલાલ. કૃષ્ણતણું એ કામરે રંગીલાલ સર, ૧૦ નેમજી કે અમાં શું વડુ હોલાલ, એનો ના કરીએ વાદરે રંગીલા લાલ, ઝડપ ઉઠીને આલીયો હોલાલ, લેઇ કર્યો સખ નાદરે રંગીલા લાલ, સર. ૧૧ ચક્ર ઉપાડયું એક ચટીએ હોલાલ ગદા ઉપાડી જેમ ધારારે રંગીલા

લાલ, રમતાં બે રંગ ઊમંગમાં હોલાલ, કૌતક કીધો ત્રાસ રે રંગીલા લાલ, સર. ૧૨

॥ ઢાળ ૩ ॥ વીર કહે ગઉતમસુણો, એદેશી ધમકાર થયો ધરણીવીષે થતાં શંખના નાથરે; રમતાં તેરંગ ઉમંગમાં કર્યાં સમરથ આદરે, ધમકા. ૧ ટેક સાગવનીર છોળેચડ્યા ચડ્યાં જુધાને જારરે, નરનારી લાગ્યા નાસવા થયો સેરબકોરરે ધર ચક ઉપાડે એની ચડી ત્યાં ચકડોળરે, ધનરે ભાગ્યોબળો ગાજ્યા થયો દેશ કળાહોળરે, ધ, ૬ હયહાથી લાગ્યા ભાગવા ભાગ્યાં પાહાડરે; ધમારતો પડે ઉખડી, થરથર ધ્રુજે છે ઝાડરે ધ. ૪ હેઠા તે કર પુરમાં થયો, અતિ ઉતપાતરે; કશ્ન કહે બળદેવને કોણ બજીયો છે બાતરે. ૪ શંખનો નાદજ કોઈથકિ મુજબિણ ન થાયરે, જબારો તે મધે જગતમાં અવર કોણ કેવાયરે. ધ. ૬ બળદેવ કે કશ્ન બાંધવા ખબર કાઢો આવારરે. નગરના લોક નાસી જશે ઉજડ આ ઠારરે. ૭ કશ્નને આવિને પુછીયું, ત્યારે નેમરે; બાળુડા વેશે બાંધવા આયુદ્ધ ઉપાડ્યાં કેમરે. ધ. ૮ નવકુળ નાગ ડોલાવીયા, પલક એક પાતાળરે, બળ કયાંથી આવડુ બાંધવા હજુછો તમે બાળરે, ચ. ૯ નેમ કહે છે કશ્નને સાંભળો વડા વીરરે; આતો બળ સાગરમાં થકિ જેમ ગાધરે, ૧૦ કશ્નએ મત વિચારીયું, નેમ લેશે રાજરે અતળી બળ દીઠુ આસમે, તેથી કરૂં એક કાજરે.. ૧૧ પરણાવું પ્રેમદા પાતળી, ત્યારે નેમ વશ થાયરે; કેસળ કે છે કશ્ન એ, કર્યો એ ઉપાયરે. ૧૨ ॥ ઢાળ ૪ ॥ રતનશીગુણ મીઠડ રે એ દેશી. કાજે તેડાવી ગોપીયોરે, કહે કુળની મેલા લાજ; રૂક્ષમણી રાણી રાધિકારે, તમે જેમ રામ કરી આજ, નારી મનાવો નેમનેરે ટેક, ૧ ચપળતા આજ ચલાવોરે,

કરી સ્ત્રીચરીતર ઠાઠ; ભોળવો મારા ભાઇનેરે તમે પયરાણીઓ આઠ. ના. ૨ પુરૂષથી પતલરે, આતો તમારૂં છે કામ; બાવરૂ બોલીને ભુળાવે, એને કક્ષ કહે છે વામ. ના. ૩ ગમે ત્યાં એરે ફેરવીરે, વળી ફેરવી સરોવર પાળ; વાંઢા કહિને વાતમાં રે, તમે દેજો દીશરને આળ ના ૪ રમતમાં રાજી રાખીને, કરો નેમને રૂડો બોધ; બોલાવા મીઠડારે તેથી ચડે નહિ ક્રોધ. ના ૫ ગાળી નાંખો ઘટઘટમાર, જેમ અગ્નિ આગળ ધૃત. નેમને મુકાવો નેમનુરે, વળી પળા કેરૂં વ્રત. ના. ૬ મેણા દઇને માનનીરે, તમે ચઢાવો અંહકાર પરણાવો જ્યારે પ્રેમદારે, ત્યારે ઓછુ થાશે જોર. ૭ સત ભામા કહે સ્વામીજીરે તમે ના ધરશો શોગ; કેવળ કહે છે કાલનોરે, રાધીકાજીએ રાખ્યો જોગ. ના. ૮ ॥ ઢાળ ૫ ॥

રાગ-ઉપર પ્રમાણે. ભામનીઓ ભેળી થઇ રે, ગઇ નેમજી કેરી પાસ; રૂડેથી બોલ્યાં રાધીકારે, અતિ આણી મન ઉલ્લાસ, ભામનીઓ ભેળી થઇરે- ટેક. ૧ નાવા ચાલો નેમજીરે, વળી આજ અમારી સાથ; એકલડાં અમે નહિ જઇએરે, તમ વિના તે નેમીનાથ. ભા. ૨- સાથે સરોવર સંચર્યારે, નેમજી નાવા માટ; ભાભીએ વીધા ભોળવીને, તેનો તમે ન જાણો ઠાઠ ભા ૩ નાતા નાતાં કેકનારીયોરે, નેમ ઉપર નાખે નીર; કેક આવીને કામનીરે, ચાળા કરીને નાખે ચીર ભા, કેન તાણે નંન ચુંટલારે, તેમાં ઘણાં તાણે ગાલ; હલકે રહીને હુંશમાંરે, જેમ ચણાય નહીં ખ્યાલ, ભા. ૫ લ્હેંકા કરે કેક તે નારી તેમનેરે ઝાલી ઉનારેછે મેલ, ભા. ૬ એક તે કાદવ નાંખતીરે, રૂડા મુખડે કહીને રંગ; બીજી મારે પીચકારડીરે, નેમનગીન કરે અંગ, ભા, ૭ વળતી બોલી એક વનીતારે, ચીત ચડાવીને રીસ;

નેમ સંગાબે બોલીનેરે. તમે શિદ દુખાવોછો શીશ. ભા. ૮ વાંઢા શું જાણે વાતમારે. શું જાણે સ્ત્રીનું સુખ; બોલીશું જાણે બાપડોરે, એનું ઉપડે નહી મુખ. ભા. ૯ જાબુવંતી જેઠ બોલીયારે, લાવે નારીઓ બે ચાલ; માનની મેણા ન મારીએરે. નેમ નહી નાદાર ભા. ૧૦ બોલે સાંખે નહી તાહરેરે, એ નહી નાનેરૂ બાળ કાલે લાવશે કામનીરે, તારે દેશે તુજને ગાળ, ભા. ૧૧ એક એક બોલી ગોપીઓરે, મેહ ચઢવા એમ; કેવળ કે કર્યું એટલુરે, તોય બોલ્યા નહી નેસ. ભા. ૧૨ દુહા. જળક્રિડા કરી નારીયો, નિકળી પુરની બહાર; સુંદરી ત્રઠ સોહાગણુ, બેઠી તેને ઠાર. ૧ તરૂતણો શુભ છાંયડે, આસન કીધું એક બેસારયા તેમને વાડો કરી વીવેક ૨ આડે બેઠી પ્રેમદા, ફરતો ધાલ્યો ઘેર; આસન ઉપર ઓપતા વચ્ચે નેમ દિએર, ૩ અબળા ગોરી આચરી બીજી કરે મુખ; પરણ્યા હાય દિએર તો કેવું માણે સુખ, ૪ આવા તો વાંઢા ફરે તો બીજાનો શો વાંક; પરણશો લાવી પારેકા, પણે પિટયા રાક. ૫ ત્યારે બોલ્યા નેણજી, ભાભી ભાગતુ બોલ; વધતુ વેણ ન ભાખીએ, મનમા આણી તોલ. ૬ લખમણ કે લેહેરી, રીસ નવ કરીએ આપ; પરણ્યા હો જો પ્રેમદા, તો શાંના મન સંતાપ ૭ એણે કીધુ એટલું, લાગી મનમાં સેહેદ, કેવળ કે પદમાવતી પુછે રૂડી પેર. ૮ ।। ઢાળ ૬ પ્રેમે કે પદમાવ તીજી, સાંભળો નેમ સુજાણ હુંશે દો હુકારડોજી; બોલ્યુ કરો પ્રમાણુ, પ્રેમે કે પદમાવતીજી, સાંભળો નેમ સુજાણ. ટેક. ૧ અજવાળો કુળ આપણુંજી રાખો ઉધાડા દવાર. લાવો લ્યો સંસારનોજી પરણી પાનળીયા નાર. પ્રે. સાં. ૨ ઠરણેલાસઉ પુરમાંજી, દીયર કુંવારા કેવાય; વરવું દિશે વાલમાજી. રાવ તમે ઉમરાવ પ્રે. સાં. ૩ ક-

ષ્ણુ સરખા ભુપતિજી રરે ચક્રવે રાજ; તેના વિર વાઢા તમેજી, તેતો કુળને લ:જ. પ્રે, સાં. ૪ છોરૂ નહી નાના તણાજી. મોટા તણા તમે તન; ખામી નહીં યશી વાતનીજી, વિચારોને વદન પ્રે. સાં. ૫ પિ- તરાઇ પડદા નાખશેજી વઢતાં કોઇકવાર; માટે પરણો દીયરીયાજી છેલછબીલડી નાર પ્રે. સાં કુંવારા પુરૂષ તણોજી, પુરેનહી પતીયાર; કામની કો આવે નહીજી ધાસે બાર લગાર. પ્રે. સાં. ૭ અબળા વિના આદમીજી, અનિ દુખીઓ થાય; કે વળ કર્યા કરે વાતડીજી, મનમાં રહયા તે મુઝાય. પ્રે.

॥ દોહરો ॥ પદમાવતી પુછી રહી, મુકી મન અંકોર; કેવળ કે હવે સાંભળો જાંબુવતીનુ જોર. ૧ ॥ઢાળ ૭ ॥ તમ સરખો જ- ગમાં કો નહીરે એ દેશી પ્યારી વિના દુખ પામશોર એકલડાં અ; ગાત, હો દીયર જાંબુવતી કે જાણશોરે આગળ નેમજી વાત, હો દીયર, પ્યારી વિના દુખ પામશો રે આંકણી. ૧ રાંધી રસોઇ કોણ આપશેરે ટંકે તમને નીત હો દીયર. પીરસે કોણ મુકી પાટલોરે પુરી ધરી પ્રીત, હો દીયર. વેહેલા મોડ કદી આવશોરે જઇને તમે બહાર, હો દીયર, આવતાવેંત કોણ આપશેરે ઉંનો કરવા આહાર, હો દીયર. પ્યારી. તે ૩ વેળા કવેળા અન્ન પામશોરે વાળુ વહેલુ ન થાય, હો દીયર. પારકા હાથે પ્રેમથીરે ધાર્યું ધરાઈ ન ખવાય, હો દીયર. પ્યારી. ૪ ખારૂ મોળુ ને અતિ ખાટકુરે તીખું કાચ કો દિશ; હો દીયર. કોને કેશો વિના ટામનીરે ચીત ચડાવીને રીસ, હો દીયર. પ્યારી. ૫ ભોજ ન મળે ન ભાવતુરે કો દીન અમરીત પા- ક, હોદીયર તેમા નહીં તકે જોઈતુરે સ્વાદે સુંદીર શાક, દીયર પ્યા- રી કો દીન ખાવા ખાખરારે કો દીન લાહો કુર, હો દીયર,

નારી વિના નર ,નેમજીરે તેવું જમવા જરૂર, હો દીયર. પ્યારી ૭ કાટ કાઢીને વળી વાસણોરે કોણ રાશશે રૂડે રંગ હોરીયર હશ કરી. ને ઘણા હેતથીરે પાથરે કોણ પલંગ, હે દીયર પ્યારી. ૮ શરીર સુખને કારણેરે લાવો ભલેરી ભાંગ, હો દીયર હવે કહે રાણી રૂખ મણીરે સુણો કેવળા શમ, હે દીયર પ્યારી, ૯ ॥ ઢાળ ॥ હરી ભજનવિના દુખ દરીયા સંસારનો પારના આવે એ રાગ. હો દીયરીઆ માનોને મતડે તે કહ્યું માહરૂરે, રાણી રૂખમણી કહે ચોત ખોલીને ચતુર નર મમ રૂ આંકણી, નેમનીઆનો છે લટકારો હો દીયરીયા. ધોખણા પરખાને લાડી તેથી સુખાલા થાશે દાહાડી કેમ થઇ એઠા હો અન્નયાર્ડરે. હો દી૦ પરણ્યા વિના તો નહિ ચાલે, શુભ મંદિરિયામાં કોણ મહાલે; નેમ દેખી ત મને કોણ ન્યાળેરે. હો૦ ૩ પ્રીતજ નહિ પ્યરી વિના કોણ આગળ જઇ કહેશો બીના તમે બળસો અંતરમાં કીનારે હો૦ ૪ કોણ હુશે તમથી રીસસે, કોણ વાટ જોઇ વળની ખાશે; કોણ દેખીને રાજી થાશેરે નુા૦ ૫ કોણ જાશે સગાં ઘેર ગાવા, કોને મોકલસો રબા ખાવા; તમે છો વાામમાં વીર ચાવારે, હો૦ ૬ નેમ ધારી બેઠા ધર્ ને તમે વાંઢાતે લઇ. અમને ઝાઝું શુ કહીએ તમનેરે હો૦ ૭ તેથી પરણોને તમે પ્યરી. કહે કેળ મનડે વિધારી; વળી બોલવા બેઠી ગંધારીરે, હો ૮ ॥ ઢાળ ૯ ॥ દેશી છંડી ઢાળની દાવો નહિ દીયરીનાજી. અમ ઉપદતો લગીર; હરેહુતો નહી દઉજી દાતણલોટો નીર. દાવો નહી દીયરીયાજી અમ ઉપરતો લગીર. આંકણી, ૧ અમો તમારો આંજથીજી; અમો નનંડીયે રેસ; ફાવે ત્યાં ફરતાફરોજી, પડયોછે આમો દેશ, દા૦ અ૦ ૨ ગમે તો લાવો ગોરડીજી, ગમે તો ગોરાંઇ થાઓ

ગમે રહો આ ગામમાંજી, નહી તો ગમે ત્યાં જાઓ, હા૦ અ૦ ૩ વાંઢા સંગે વાતડીજી નહી તર્યા નો ધર્મ અમાનો-અબળાને વળીજી. એ છે મોટા મર્મ, હા૦ અ૦ ૪ વાંઢાના વિશ્વાસમાંજી, જાય ભલેરો ભાર; માટે પરથી આવજાજી, નેમ અમારે દ્વાર. હા૦ અ૦ ૫ એમ સૌ કે નારીયોજી, કરનારા વડેરી વાત; પણો થાય પોતા તણીજી, નિશ્ચે નેમીનાથ હા૦ અ૦ ૬ ઝાઝુ કહુ તો જાણવાજી પારન પામુ આજ; હેલી શિખામણ માહરીજી, માનોને મહારાજ, હા૦ અ૦ ૭ એ ચારતો રહી લાવવીજી, પણ લાવો નારી એક; એણું નહી થાય છુટાકોજી નેક, હા૦ અ૦ ૮ હા કહો હયુ મુકીનેજી, પરણ્યામાં છે લાવ; કહુ છુ તે માનો ખરૂજી, હાથનો આજનો દાવ, હા૦ અ૦ ૯ હુતો કહુ તમ કારણોજી; વળી વારંવાર; પરણો તો ઘણ પાધરૂજી છેરા આ ઉચર, હા૦ અ૦ ૧૦

દોહરા, ગંધારી કહી અટલું, થાકી તેણે ઠામ: કેવળ કેછે માહરા, તોવ ન બોલ્યા સાંમ, ૨ સતભામા તો સજ થઈ બોલો કડવચન; તેતો સરવે સાંભળો, કેવળ ધરીને મત. ૩ ॥ ઢાળ ૧૦ ॥ પરનારી ની પ્રીત ભાવોભવ છંડીએ લલનાં એ દેશી, સીદને એવડુ બોલાં સૈએર રેને છાંતડો લલતાં, પરણ્યા નર્ણાતો વત તથી કાંઇ નાંતડો લલના ભળીયા હશે બળવંત અંત આવીયોં લાલના, ભાભીએ હરો બોલ એક નવી ભાવીઓ લલનાં, ૨ કાયર પુરૂષ નેમ પરણે શુ તે પદમણી રલનાં, સરથ કેરૂછે કામ જેને હુશ હૈએ ઘણી લલનાં. ૨ નારી તણા નહી ખેલનારી હસ્તી તુલ્યછે લલના, જેને તે હોશે તે હમ તેને મન શુલ્યછે લલનાં, ૪ નારી માગે વળી વસ્ત્ર ઉત્તમ અંચલ ઓપતાં લલનાં, આપે નહી જે નાવ રામા રહે કોપ-

તાં લક્ષના, ૫ નારી માગે ઘણાં ઘાટ હાટક કેરારે વડા લક્ષનાં, મ-
હી અમુલક નંગ હીરા અતીરે જડયાં લક્ષનાં ૬ નારી માગે નીત
નીત નવીત જાતનાં લક્ષનાં, તે કેમ નેમથી થાય પુ ાં ભાત ભાતનાં
લક્ષ ાં. ૭ કરે શુ નેમ સીપાત પોષણ પુરૂ નારનુ લાલનાં, હામ
વાળાનુ છે કામ વળી નર ઉદારનુ લક્ષનાં નેમજી નિસ્ચે નાદાર ખ-
રચ તેતા શું કરે લક્ષનાં કેવળ દાસના સ્યાંમ છાને વાંનાજ ફરે લ.
લનાં. ૯

દેહરો વીધવીને વામા માગશે, તેથી કેમ અપાય; માટે
કેશે નેમજી પરણ્યા કેરી ન.ય, ।। ઢાળ ૧૧ ।। સમુદ્રવીજય
કુળ ચંદલોરે. સાંમળીયાજી એ રાગ રમણીક બોલ્યા રા- ધીકારે,
રંગ રાખોજી; જાણ્યું મેં તો જરૂર મુખડે ભાખોજી, નારી લાવો નર
નેમજીરે. રંગ રાખોજી. સમનેજી હુબ ઉર મુખડે ભાખોજી. ૧ ચીં-
ત્યા મુકી દઈ ચીનરે, રંગ રાખોજી; પરણો રૂડી પેર, મુખડે ભાખોજી,
પુરૂ કરીશુ બેઉનુંરે રંગ રાખોજી અમે અમારે ઘેર, મુખડે ભાખોજી.
૨ બત્રી સહસ્ત્રને કાહ્નેરે, રંગ રાખોજી; કાનજી કેરી નાર મુખડે
ભાખોજી તેમાં તે એક તમારીનોરે, રંગ રાખોજી; ગણો નહીં કાંઇ
ભાર મુખડે ભાખોજી.૩ ખાવો પાચોને કરો ખુબીઆંરે. રંગરાખોજી
ખરચો જોતા દામ; મુખડે ભાખોજી, પાળીને રૂડો પ્રેમદારે, રંગ
રાખોજી; રહો આરે ધામ, મુખડે ભાખોજી, ૪ ।। ઢાળ ૧૨ ।। રા-
ગ ઉપર મુજબ. ત્યારે તે બોલ્યા નેમજીરે નહી માનુજી ભાભી સુણો
વાત નથી કાંઇ છાનુજી; નારી લાવ્યા નર તેહનેરે નથી માનુજી, સુ
ખ નહી એક સાત નથી કાંઇ છાનુંજી, ૧ રામજી. દુખ પામ્યા ઘ-
ણુંરે નહી માનુજી નારી કેરે કાજ કાંઇ છાનુંજી; રાવણ રોળયો ના-

રીએરે નહી માનુજી, ગઢ લંકાનો માહારાજ નથી કાંઈ છાંનુજી, ૨ દંપતી કેરે કાગલેરે નહિ માનુજી. કૌરવ ફોજ કટાઇ નથી કાંઇ. છાનુજી; પાંડવ દુખ પામ્યા વળીરે નહિ થાનુજી, તે પણ તેની લઢાઇ નથી કાંકાંઇ છાનુજી, ૩ એ બી। બીજા દાખલારે નહિ માનુજી, છે શાસ્ત્રોની મધ્ય નથી કાંઇ છાનુજી; વારે વધે વિસ્તારતાંરે નહિ માનુજી, ભાભી ભાળો સદા નથી કાંઇ છાંનુજી, ૪ શુખ નહિ તારી વિશેરે નહિ માનુજી, તારી દુચ ઇધાંચુ નથી કાંઇ છાંનુજી; નીચમાં નીચ નારી કહોરે નહિ માનુજી. નિશ્ચે નરકની ખાણુ નથી કાંઇ છાંનુજી. ૫ દુહા. રાધાજી કે નેમને, બોલ્ય; નરસી સુખની રેલડી, કોણ નારીની તોલ, ૧ નારી ખાણુ નગોનની, ભા મનિક નહિ ભુલ્યા; તમ સરખા તે નીગજે, તેથી રત્ન અમુલ્યર તે સુણતાં શરમાઇને, હશીયા નેમ કુમાર; નિચિન જરે ન્યાળીને કર્યો નહિ ઉચાર. ૩ હસતાં દેખી હસીપડયો શામકેરો સાથ માન્યું માન્યું મુખકહી, તાળીલિધી હાથ ૪ વધાઇ મોકલી વેગશુ, હુંસધરીને મન; વળતી નેમરે નારીઓ, આવ્યાં અભોવન, ૫ ॥ ઢાળ ૧૩ ॥ રતનશ્રી ગુણ મીઠારે, એ દેશી વધાઇ ચાલતી વેગશુરે દારમતીની તે માય; નેમે તેવીવાહ માનીયોરે તેવું જાણ્યું સર્વે ત્યાંય વધાઇ ચાલી વેગ- આંકણી કસ્નએ કાજ સાંભળીરે નેવમી વાહની શુર, વાત; સોના ટકા સહસ્ત્ર આપીઓરે, રૂદે થઇ રળી યાત. ૨ રંગ ઉમંગ અંગમાંરે વાગ્યો સુવાદે માય રાજીથયા સુણી વાતડીરે, નેમ તણા પીતાય વ. ૩ કૃસ્ન કહે અતી કોડથારે, બીયાવીરે બળદેવ; નારી લાવવા નેમનેરે, આપણે જો તતખેવ. ૪ કન્યા તો જોઇએ ફુટડાંરે, નીંપુણુ શેણુનિધાન; ઉચા કુળની લાવતીરે, રૂપે રંભા સમાન વ.

બળદેવ બંધવ બોલીયારે. સુણો વીર વીવેક નગરમાં નીરખી આપ-
લેરે, કન્યા કુંવરી, એક, વ. ૬ ઉગરસેન ઘેર બેટકીરે૩૫ અનુપમ-
સાર જુગતે જોડુછે નેમનુંરે, નામે રાજુલ નાર વ. ૭ કાન કહે છે
કામનારે, સુની કરોછો વાત કોઇને મુખડે સાંભળીરે તમે ભાળો કો-
છો ભ્રાત. વ. ૮ દુહા, બળદેવ કેછે કૃષ્નને, મેંતો નજરે જોઇ અ-
વી બીજી ભામનિ ભુતળમાં નહિ કોઇ. ૧૮ રૂપે રતિનીતી ભંડાર;
ચતુરા ચંચળ ચીતમાં, લક્ષણ વીસને બાર. ૧૯ શાસ્ત્ર ભણેલી
સુંદરી નહિ ખાપણ કે ખોડ; ઉંચા કુળની એ વળી. નેમ નગીનની
જોડ, ૨૦ વચત સાંભળી વીરનાં, કૃષ્ણ કરવારાંમ કેરળ કે ત્યાંથી
ગયા ઉગરસેનને ધામ ૨૧ ॥ ઢાળ ૧૪ ॥ ઉલટે આવીરે સાંકણી,
એ દશી ધનરે ઘડીરે દીન આજને કહે ઉગરસેન રાય; કસ્ત આ-
વ્યારે મુજ આંગણે, ચાલી પોતાને પાય ધનરે ઘડી દીન આજને
આંકણી. ૧ સીંહાસન આપ્યુંરે બેસવા આપ્યાં ફોફળ પાન; વાયુ
ઢોળેરે વળી વેગથી દઇને આદરમાન. ધનરે. ૨ ઉગર તે સેન એમ
આ... કેસ એકલડા નાથ, રથ કે ઘોડુરે નથી પાલખી નથી અનુ-
ચર સાથ; ધનરે. ૩ પાવન કીધુરે તમે. માહરૂ આવી આંગણું આ-
જ; અમ સરખુરે કાંઇ કીજીએ, હોય કરવાનું કાજ ધનરે. ૪ કૃષ્ણ
કહુરે અમે આવીયા, કરવા વેવહારાળ અમારો તે નેમ નગીનો તવ
મારી રાજુલ બાળ, ધનરે. ૫ જુગતે જોડુ એ સાંભળી; આવ્યો ત
મારે ધાંમ; સગાઈ કરોને રાજે નેમની એકે અમારે કામ. ધનરે,
૬ ઉગર તે સેન એમ ઓ ચશાં ધન્ય માહરો આવતીર; તનયા
તે રાજુલ માહરી પાંમે નેમ ભરથાર ધનરે, ૭ શ્રીફળ આપ્યુંરે
શ્રી કૃષ્ણને, બોલી વિવાના બોલ; સગાઇ કરીરે રાજુલ નેમના;

ત્યારે વાગ્યા ત્યાં ઢોલ ધનરે. ૮ કૃષ્ણજી કહેછેરે કોડથી સાંભળો! ઉગ-
રરાય લગ્ન લેવુ છે હુકકુ જેથી વહેલુ પરણા'. ધનરે ૯ સુણી ને
શીડા તેડાવીયા જાવા શુભ લગનઃ લખ્યાને આપ્યુ બ્રહ્મણે જેદીન
નહિ વિઘન ધન. ૧૦ ઉગર તે સેન કહે માહારે ખાડુખટે ના ઘેર
જાન જમશી લેઇ આવજો પરણવા રૂડેરી પેર, ધનરે ૧૧ કબુલ ક-
રીને કષ્ણ ઉઠીયા બેઠા મેનાનીમાંય રંગ વાજ્યા રે રંગમેહેલમાં કેવ.
ળ કેછે ત્યાંય, ધનરે. ૧૨ દુહો શ્રાવણ શુ કવ પંચમી માંહીજ મં-
ગળવાર લગન લેઈ તે દીનનુ આવ્યા કૃષ્ણ દુવાર. ૧૩

॥ ઢાળ ૧૫ ॥ ઓખા હરણની દેશી મેનો ઉતારી કરેોની દાય કૃ
ષ્ણ નમાં હરખ નમાય કહે કરી નેમ સગાઇ તેનીચ્યા. લી ત્યાંતો
વધાઇ ૧ ઉગ્રસેનને ઘેરજ બેટી નમે રાજુલ ગુણનાં પેટી તે કન્યા
ને વરશે નેમ મળયું જેહુજ જોઇતુજ જાર ૨ સુગી ખુશી થયો
સૌ સાથ; નેમવિવાહ કેરી વાંત રાય સમુદ્રવિજય ઘર આગે ૩ ગા-
યમાનની મંગળ ગીત, આણી મનડે અતી પ્રીત; લગન દીન રહ્યાંછે
નજીક, ઠામ જમાવા માંડયો ઠીક ૪ કંકોતરીઓ લખાવી અપર
માંહી કેસર છાંટી સાર; તેતો મોકલી દેશોરે દેશ, કૈકવહેલા; તેડાવ્યા
નરેસ ૫ નિત ગાવાનો કર્યો ઠરાવ. જેરી તમને પોકે લાવ; વેંચે
ખારેક ખોબા ભરી, તેમાં ફોફળ બેંચે હરી, ૬ પુરૂષોને ઉપર પન
ભાટ બ્રહ્મણને દેદાન; બીજી સામગ્રી થાય અપાર, વેગે વીવા તણી
નિરધાર. ૭ આતો અહિ સરેવ કહેવાય ઉગરસેન ઘરે શું વાવ; ત-
મે સાંભળો હવે તેહ, કહે કેવળ ધરી નેહ.

ઢાળ ૧૬ રતનશી ગુણ મીઠડાંરે, એ દેશી ઉગરસેનને આંગણેરે,
માંડી કામા ગણેશ; સામગરી સજે સુખકારે, વીવા તણી વીશેષ

ઉગરસેનને આંગણેરે, આંકણી. ૧ વાજાં વાગે રૂડા રાગનારે, દીન-માં ચારે વાર; નોબત ગડગડે નેકનીરે, પોળતણી તે બહાર. ઉગર. ૨ વડીઓ મુકે વામા વેમથીરે, મુખડે મંગળ ગાઇ; વીધ વણે પા-પડોરે ચુત ચતુરા દઇ ઉગર, ૩ સેલો વણેસુત તાંતણારે, આણી અતી ઉમંગ લીલી પીળી ધોળી રાતડીરે; તે રીતે મડી રંગ ઉગ-ર ૪ સીધાં તે સરવે સજ કર્યાંરે, સુધારી અનાજ; કદોઇ તેડયા કોડથીરે, જાદવ જાનની કાજ. ઉગર ૫ ગાવા આવે ગોરી તેહનેરે, બેસવા મસરૂ મોદ; ખારેકો આપી ખોબલેરે, ભરાવે ભારે ગોદ ઉ-ગર. ૬ રાજુલ કેરી માવડીરે, ગાનારીઓને નીત; માન આપે મો-ટે મનથીરે, પુરી ધરીને પ્રીત. ઉગર. ૭ માડવાનો વળી માંડીઓરે, કરવા અતી આરંભ કારીગરી કરે કારીગરોરે કોચે કમાનો સ્થંભ ઉગર. ૮ અકોર ચિતારા ચીતરેરે, છબીઓ નવરંગ સાર; કેવળ કુ-હે એમ માંડવોરે તતબીરે થાય તૈયાર. ઉગર ૯ દોહરા, માંડવડો ગીતરાય છે, શાસ્ત્ર સુરી પ્રકાશ; આગળ કહીશ હું એહનો, અથ ઇતિ પ્રતિ હા. ૨૩ વાજાં વાગે આંગણે, ગોરી ગીતજ ગાય; તે દે-રાજેમતી, મનડાંમાં મલકાય. ૨૪ રાજુલ હવે રાજી થઇ, કેવો કરે વિચાર; તેઓ સરવે સાંભળો, કેવળ કહુ આ ઠાર. ૨૫

ઢાળ ૧૭ દેશી છઠી ઢાળની, રાજુલ તો રૂડીઆ[illegible] કરે વડેરા વિચાર મન ગમતુ મલ્યુ [illegible]જી, સુજને નગરી મોઝાર; રાજુલ, તો રૂડીઆ ત્રિ[illegible]જી, કરે વડેરા વિચાર; આંકણી ૧ પુરવ પુન્યજ મે ઘણાજી કીધા દેશેજ અનંત, તેના ફળ ઉદે થઇજી મળી-આ મુને ભગવંત. રાકરે. ૨ કાને જેવો સાંભલ્યોજી તેવો પામી હું નાથ. ભવનવું સુખ બહુ ભોગવુંજી પરણી સાથ. રા. કરે. ૩ વર

પામી વરણાગીઓજી નીરમળ નેકી નેમ. જુગતે જોડું માહરૂંજી એ હીરોને હું હેમ. રા. કરે. ૪ જેઠ જાદુ કેશન મલ્યાજી સમુદ્ર વીજ્ય ક્ષુર, સુવાદે જાયા તણોજી આનંદ મારે ઉર રા. કરે, ૫ વસ્તારી વડાં તણાજી મુજતે મલ્યો પરીવાર રીધી અને સંધી વળીજી તેને અપરંમ પાર રા. કરે. ૬ રાજ કરે બહુ દેશનાંજી કૃશન રૂડી પેર, ધન અવતાર માહરોજી વીવા તેને ઘેર. રા. કરે. ૭ કસુર નહીં કો વાતનીજી મ;હરે મન લગીર, છચ્છાવર આવી મળ્યોજી, ગુણસાગર ગંભીર રા. કરે. ૮ પરણીને પીએરમાંજ આવું નહી દીન એક, સાસરે સુખ હું ભોનેવુંજી વાલમ રાખી વિશેક રા, કરે, ૯ માનીતી કરી થાપસેજી નેમ નગીનજી નન; માંગીશ તેતો આપશોજી તેનો તનમાં લાવ રા. કરે. ૧૦ માયા તો માલુતાતનીજી રહેજ્ને અખ્યાતી એમ, હવે તો હેડે ચોટીઆજી પાતળીઆનો પ્રેમ રા. કરે ૧૧ કેવળ કે એ કલ્પનાજી રાજુલે કરી અત્ર વળી મન મહેલમાંનેજ લખવા બેઠી પત્ર રા કરે, ૧૨ ॥ ઢાળ ૧૮॥ ગોકુળ વેહેલા પધારજોરે. એ રાગ. સવસ્તી શુભ સ્થાનતોરે. સેહેરદ્વારીકાં ધામ હોલાલ. તેમા વસો વડા તમેરે, નીરમળ નેમજી નામ હો લાલ. વાલમ વેહેલા પધારજોરે, આંકણી. ૧ કુવારે અંતે પુરથીરે કુવારી લખીતંગ હો લાલ. ઉગરસેન રાયની બેટડીરે રાજુલ અંગ ઉમંગ હો લાલ વાલમ. ૨ વંદ્રા વાંચજો માહરીરે; હેતે જોડી દહુ હાથ હો લાલ અત્રે ખુસીમાં છું ખરીરે સાતસેં સહીયરનો સાથ હો લાલ, વાલમ ૩ તમ કુસળનો કંથજીરે લખજો જરૂર જવાબ નુા લાલ, વીગતે વાંચી પટ માહરોરે, બીજો પાડતજો આપ હો લાલ, ૪ વાલા તમહું વીવા કર્યોરે, ત્યારે વાધ્યાં બહું સુખ હોલાલ. નામ જાણતાં

નાથજીરે મનમાં વરસ્યા પીયુ સુખ હોલાલ. વાલ્મ ૫ માને આપતો માહારારે, મુખડે જીઝુ મકવાય હોલાલ આમા ગામની ગોરીયોરે ગુણ તમારા ગાય હોલાલ. વાલમ. ૬ કિર્તી સાંભળી તમતણીરે, મારૂ ચળેજી ચીત હોલાલ. જેમજેમ જાય છે. દાહાડારે. તેમ તેમ વધે છે પ્રીત હો લાલ. વાલમ ૭ મનડું લાગ્યું છે માહરૂરે તમશુ નેમ નગી ન હો લાલ જંપ વળે નહી જામમાંરે, જાય રોહીણી દીનહો લાલ વાલમ, ૮ હેત તણા હૈયા વિશેરે થાય અતી ઉચાટ હો લાલ વૈભવ વડેરા માંડવારે, ઘણુ ઘટમાં છું ઘાટ હો લાલ. ૯ પરણી આ પીને પધારીયે, કરૂ કોડે વિલાસ. હોલાલ. ચેહેરી ઓઢીને ? ઉજીરે, ફરૂ તમારી પાસ હોલાલ. વાલમ ૧૦ લાડ કરીશ તમ કને, રેજાનુ માગીસ જરૂર. હોલાલ વાતો કરીશ રંગરંગરે, ત્યારે હરે મુજ ઉર હો લાલ વાલમ. ૧૨ સુખના સાગર શામજીરે પુરી કરો એ આશ હો લાલ જગત જાણી લઇ આવજોરે મેહેલે કરવા હસ હો લાલ વાલમ. ૧૨ દુહા. કાગળ લખીને આપીયો દાસી કરમો ઝાર; જઇને સુપજે સમ ને કેજે રાજુલ નાર. ૨૬ એકલી અરીયી ચાલજે કરીશ નહી સંભાર; ઝટપટ જઇને આપજે નેમજી કેરે હથ. ૨૭ વળતાં કાગળ લાવજે, જરૂરઆનો જાબ મુખડે કેજે એટલું, રાજુલ કરે સંતાપ ૨૮ દાશી ગઇ તે દોડતી, નેમજી કેરી પાસ; કાગળ મુકયો કરવિષે આણી મન ઉલાસ. ૨૯ વેગે વાંચો જોઇને, કર્યો મન વિચાર; નેમ કહે નહિ છુટશે, લખ્યા વિના નીરધાર. ૩૦ ॥ઢાળ ૧૯ ॥ પરનારીની પ્રીત, ભવોભવ છંડીએ લલનાં. સર વરતી શુભ સંસ્થાન, કુંવારૂ અંત્યે પુરતો લલનાં વસે ત્યાં રાજુલ નાર, આશા એને ઉરતો લલનાં ૧. લખે છે નેમન ગીન, પત્ર વાંચી

તર્હુ લલનાં; તેમાં તમે તો લખે રવ ી ।।। લલનાં. ૨
તેવું તે લખવું આજ, તમારેઘટે નહિ લલનાં; લખ્યું હશે જે લ-
લાટ, તે તો સઉ થશે સહી લલનાં, ૩ પાણીજ પેલા પાજાર. કદી
ન ઉતરીએ લલનાં પરણ્યાજ પહેલો વિલાસ, નારી નવ ધારીએ લ-
લનાં ચારયું વુથારે જાય પાછુ પેસે મુખમાં લલનાં; તેથી તે છડી
નાર રહો રૂડા સુખમાં લલનાં ૫ આડી હોય જો રાત વાતે તે ન
કીજીએ લલનાં; એક અરીહંત દેવ, તેનુ નામ લીજીએ લલના. ૬
વિધ વિધ પાળી ધર્મ કર્મ બાંધ છોડવો લલનાં; પડે જો સંકટ તો
ય, ટેક નવ સોડવો લલનાં ૭ સુક્ષ્મ બાદર જીવ ચાલો તેને જા-
ળવી લલના; દયા દીલમાં અથાગ પ્રીત રાખી પાળવી લલના. ૮
એ છે સરવમાં સાર દોસ્તી અને દાખવો લલના; મુકી દો મનનો
મોહ ઝાઝો નવ રાખવો લલના. ૯ ફીકર કરજો ફોક, વરધે વહેલા
આવશુ લલના કેછે કેવળના શામ, જાન રૂડી લાવશું લલના. ૧૦
દુહા. નેમે લખીને આપીયો, દાશીને તે જવાબ; શામા પટ લેઇ
સંચરી, એકલી આપો આપ. ૩૧ જાનને ઝડપ તે ગુકીયો, રાજુલ
કેર હાથ હુંશે લેઇને વાંચીયો. કાગળ રૂદીયા સાથ. ૩૨ વળતી વી
ચી જોઇને, રાજી કરવે મન; દાસીને કે કંથડે કીધા શાજ વચન
૩૩ દાસી કે નથી બોલીયા નકી છે એ સરત; વાંચીને લખી આ-
પીયો, કાગળ મુજને તરત ૩૪ રાજુલ વાત સુણી હવે, મ ડપ થયો
તઇયાર. રચના તે કેરી રચી, તેનો કહું વિસ્તાર, ૩૫ ॥ ઢાળ
૨૦ ॥ મી, રાગ ઓખાહરણની દેશી, મંડપ રચના રચી છે સારી
દેવ સરખા જુવે ધારી ધારી; આરસપાણની બાંધી છે કોર માહી
પાથર્યાં કાચબીલોર. ૧ હીડીતખતા અને ઝમરૂખ જોતા મહી જ-

ણુાવજ મુખ; સ્થંભ કોચીને પાલ્યાછે મણી તેથી શોભા તે સુર્ય ની બની. ૨ દુવાર કમાનો સામારે સામી, ચીત્ર જોતાંતે નહી કશી ખામી; મહી ચીતર્યા પંડીત ભણુતા, મહી નાણાવટી નાણું ગણુતા. કેક ચીતરયા દેશ નરેશ તેમાં ઠેર નહી લવલેશ મહી ચીતર્યા ઇન્દ્ર ઇન્દ્રાણી, જાણેવદસે મધુરી તેવાણી.અમહી ગાંધરવ ચીતરયાસાર. જાણે કરશે તે મુખઉચાર મહી ચીતરયા બાઝતા મલ્લ, એક ઓનું જબરૂં બળ. ૫ મી ચીતરયા હસ્તીને ઘોડા સામા સામી બણેના જોડા; ઉપર બેઠા અનામી અસ્વાર, જેતાં જણાય મહા જુજાર. મહી છબીઓ સિંહ વિકરાળ, જાળ દેશે તે ત્યાંથી ફાળ; મહી ચીતરયા પરવત પહાડ, ઝાઝા ચીતરેયા તેમાં ઝાડ ૭ સાગ સીસવ ખુખડ સારી, આસોપાલવ ચીતર્યાં ધારી; આંબે કેરીઓ લટકે ઝાઝી, જાંબુ જાંબુડે રહયાં બાઝી. ૮ તેની વનસ્પતી ભાર અઢાર; મહી પંખી તણો નહી પાર; મહી પોપટ મેનાને સુડા, બેઠા પાંજરે બોલે રૂડા મહી ચાતક ચીત ચકોર મહી કાઢયા કળાઅલ મોર;; મહી કોયલ અંબને ડાળે, જાણે બોલશે રાગ રૂપાળે; ૧૦ તેવાં ચીત્ર પંખીના સાર તેની સંખ્યા તણો નહી પાર; મહી ચીતરયા ચંદને સુર, તેથી શોભા બની ભરપુર. ૧૧ જુદી જાતના કહેવાય જેહ, ચીત્ર કઢાડયા સરવે તેહ; મહી મોતીલતાવો લેકે મહી ફુવારા ચતર બેકે ૧૨ જળહળ તે ઝગીકે જેત, જાણે ઉદે થયાજ હદયોત મહી રૂડા ભરયા છે રંગ, જોતા માંડવો થાય ઉમંગ, ૧૩ ભીંતા સોના રૂપાની રસેલી, જાણે શોભા તે સુરની મેલી; આતો ઉગરસેન અવાસ, કહે માંડવો કેવળદાસ. ૧૪

દુહા. એ રીતે અહીં માંડવો રચીયો રૂડો પેર; ધામ ધુમ ધ-

મકી રહી, ઉગ્રસેનને ઘેર. ૩૬ આનંદ ઓછવ થાય છે મંડપ કેરી માંય; લગન કે શુ નીપજે હવે કૃષ્ણને ત્યાંય; ૩૭ ।। ઢાળ ૨૧ રાતા ઘોડા રણુ પાખરીઓ, શ્વેત ધર્યો શણગાર જોને; તેજસ્વી તો દિસે તેમાં, મીનાકારી કામ જોને. ૧ માંડવાની રચના કેતાં, પામુ નહી હું પાર જોને; ઇદ્રાસનથી અદકી શોભા, બનીછે તે ઠાર જોને ૨ નીત્યે નવલા નવલી તેમાં, નટા રંગો થાય જોને; આંગણા આગળ બેસી પુરની, નારીઓ નેમને ગાય જોને. ૩ દેશો તે દેશના આવી પોકયા, જોને જવા રાજા જાને; શેનાપતી આવ્યા સાથે ડંકા દેતા ઝાઝા જોને. ૪ સગાને સંબંધી આવ્યાં, અતી એલંકાર જાછે; એ એકને આદર દઇને, કુશનજી ઉતારે જોને. ૫ ઝાઝા માને જમવા શાને, બળદેવજી બોલાવે જોને; તે દેખી ને શેહેરના સજજન, રૂદીએ રાજી થાય જોને. ૬ નર નારી તો સરખે સરખાં, મળી કરે વાતો જોને; જરૂર જઇશું જાને સરવે, મુકવી નથી વાતો જોને કોઇ કહેછે બગીએ બેશી આગળ જઇશુ જોડે જોને; કોઇ કહે છે રથમાં આપણ જઇશું જોડે જોને; કોઇ કહે છે રથમાં આપણ, ગાણા ગઇશુ કોડે જોને. ૮ કોઇકે વહુઅરો મરીઆદામાં કેછે કંથને છાને જોને; રજા આપો રાજી થઇને, મ્હારે જાવું જાને જોને. ૯ કોઈ સ[illegible] । શોભિલા તે, વદે વડી વાણુ જોને; કોઇ કેછે વરઘોડામાં, જોજો મહારી બાણુ જોને. ૧૦ કોઇ કહેછે ચારક જોડી, સઉની આગળ જઈશું જોને; કોઇ કહેછે વેહેલે બેસી, અમે ધીતો પઇડુ જાને ૧૧ એ રીત તો કેવળ કેછે, બોલે જાદવ બેલ જોને; નર નારીએ નકી કરયાં જાંને જાવા કોલ જોને. ૧૨ દુહા. સામાન સજે સાર હે થી, જઇ પોતાને ઘેર; રાજી થઇ રૂદીયા વિશે, નર

નારી તે પેર. ૩૮ કુટુંબ કબીલા સમીતને, જમાડે ઝાઝે માન; સાદ પડાવ્યો શેહેરમાં, કૃષ્ણ જોડવા જાન. ૩૯ પીઠી ચોળીનેમ ને અતિ સુગંધીદાર; નાપીક નવરાવીયા, હેમ કળસ લઇ સાર. ૪૦ શણુગારીને નેમને, કરે હવે તઇયાર; કેવળ કહેછે કોડથી, તેનો કહુ વિસ્તાર. ૪૧

। ઢાળ ૨૨ મી । મામેરાની દેશી. જાદવા વરઘોડે ચઢે, આંકણી. અંગ આભુષણો બાખી ઓપતાં, પેરી નેમનગીનજી નાથ. જા. ૧ કાં પુંચી બાજુબંધ બાધીઆ, સોના સાંકળાં શોભાવી હાથ. જા. ૨ દશે આંગળીએ વેઢને વીંટયો ભારે નંગની પેરી જડીત. જા ૩ કોટે મોતી માળાઓ મહા મુલની, પેરી ધરીને પ્રીત, જા, ૪ કાને નવ લખી કુંડળ શોભતાં, ઉપર વાળીએ ધાલીને વેળ જા ૫ માથે મુગટ તે બંધ રૂડુ મોળીયુ મુકી હીરાણાકેનુ જડેલ જા, ૬ મોતી તોરા લટકે એ મોળમાં, ઉપર શોભે કલંગી સાર. જા ૭ અંગે જરકશી જામો પેરીઓ; તેનાં તેજ તણો નહી પાર, જા. ૮ કમળા કુમકુમ ટી કર લેઇને. કર્યુંતિલક તેમને ભાલ. જા- ૯ વળી અજન કરયું કાજળ આંખમાં, તેને ટપકુ કરયું એક ગાલ. જા, ૧૦ માથે ખુંપ નાખ્યો મોતી આળનો કેડે ધાલીજ હેમ કટાર, જા ૧૧ પગે પેરી મોજડીઓ મોતી ભરી. ખભે સેલું મુસહાર; ૧૨ કરમાં શ્રી ફળ ફોફળ બાડલા, ભરી પસલી માંહિ મોહોર. જા. ૧૩ ચઢતાં ઘોડે દુદંભી ડંકા વાગીઆ, બીજાં વાજાં વાજે ઘણે ઘોર, જા ૧૪ રૂક્ષમણી અડી રામજુ દીવડો, માથે મુકયો મોતી બંધ મોતી બંધ મોડ. જા. ૧૫ બીજી બની ઠની ગત્ય ગોરીઓ કહે કેવળ ધરીને કોડ. જા. ૧૬ । ઢાળ ૨૩ મી । રાગ ઉપર પ્રમાણે. શોભા

શી કહુ તેહની આંકણી, ગાવા મળી ગોરડીઓ સઉ ગામની, સજી સોળ અંગે શણગાર; શોભા શી કહુ તેહની બત્રી શસ્ત્ર ગોપીઓ મહી કૃષ્ણની, તેતો એક એકથી બના સાર, શો. કઇક મોતી પરો, બ્યા વાળ વાળમાં તેમાં સીથે બરેલ સીંધુર શો. સઉ પગે કલ્લાંને કાંબી ઘુઘરા, કઈક પેરીઆ ફુલ નેપુર. શો. ૨ હાથે ચંદન ચુડાને રૂડી ચુડીઓ તેમાં ગુજરીઓ તે વીશાળ શો, કાને લટકે ઘુલર ઝા લોળીઆ; વળી પેરી દાંભણીઓં કપાળ શો. ૩ તેમાં ઓઢણે ચોડયા કઇક ચાંદલા, કપક ટીલડીઓં કરી આડ. શો, કઈને વાળીઓ, એ-ફરતી મોતી તણી વાડયા, શો. ૪ સઉની કોટે કાળીગાંઠી, પાટીઆં, ઉપર ઝુમણે હેમનો દોર. શો. ચંચળ વસ્ત્ર પહેરયા અતિ ઓપ તાં કચને ઞાળુડે કસબની કોર. શો, ૫ કેઈક શોળાં પેહેર્યા ને કઇક સાડીઓ, કઇક ચુદડીઓ ને ચીર. શો. કેક ઘરેચોળાં બાંટ ઘણા પહેરીઆં. વાંકા અંબોડા વાળીને શીર, શો, ૬ ઘુઘરપટ પેહેરયાં કે કે ઘાઘરા, તેની ઘુઘરીઆ ઘમ ઘમ થાય. શો. એવી રીતે અલંકા-ર અતી સજી, સરવે નારીઓ નેમને ભાય. શો. ૭ છપ્પન કોટી કું-વરો જાદવ તણા, સાથે થયા, ઘોડે અસવાર, શો. બીજા બન્યા વાત નુતરમાં થકી. તે પણ તેમ સજી શણગાર શો. ૮ કડાં કંઠોઆ વે-ઢને, વીંટીઓ, તેમાં નમનું તેજ અથાગ. શો. લાલ દુસાલો શોભ ખભે ભલા, રૂડી માથે મુગટ બંધ પાગ. શો. ૯ આમી નહો પો-શાગ શણગારમાં જાણે ચઢયા દેશાધ્રરીભુપ, શો ઝ્રના વાંકડા, અને દીસે ઠાંકડા, એક એકથી અદકે તેરૂપ. શો. ૧૦ કેક બગીએ બેઠાને કપેક ચારટે, કઈક વેહેલે બેઠા ધરી વાહાલ. શો કાંઇક મેને બેઠા મુકી જા ળીઆ, કાંઇક છોરૂ બેઠા સુખ પાસ શો. ૧૧ કાંઇક

પેહેરી ઓઢીને બેઠી નારીઓ, ગાવા રથમાં તે રૂડા રંગ, શે. કાંઇક બેઠી સજ્યશે સપરામમાં, છોરૂ ધાવતા લઇને સંગશે, ૧૨ કાંઇક હુંસે બેઠા સાજન હાથીએ, ઉપર સોનેરી અંબાડીને સાજ શે, આગળ હસ્તી ઉપર નોબત ગડગડે, એનો આનંદ થાય અવીજ, શે ૧૩ બીજા ડંકા હસે ઊંટ ઘોડલે આગળ પચરંગી ફરકે નીશાન. શે. હય હાથી બળદ બહું શણગારીઆ. ઉપર નાખી ઝુલો જરીઆન શે. ૧૪ છત્રી લાખ સંઘાથે વાજાં વાગતા તેથી, ગાજી રહ્યું બધું ગામ શે. નરનારી સજજન સઉ શહેરના. જોવા મળીયા મુકી પોતે કામ. શે ૧૫ ઇંદ્ર આવ્યા જોવા ઇંદ્રાપુરથી. લેઇ ઇંદ્રાણીઓને સાથ. શે. દેવ આવ્યા વર્ધમાન બેસી વડા, જો વા વરઘોડો નેમનાથ શે. ૧૬ આથી અદકો તે ઠાઠ જામ્યો આંગણું કહેતા કહી ન સકાય ભરપુર. હવે ચાલતો થયો વરઘોડઓ, કહે કેવળદાસ જરૂરે. શે. દુહા વરઘોડો સઉ દેખીને રાજી રૂદીએ થાય; વેગે વેધાવી નેમને, ગુણલે ગરવા ગાય, ૪૨ કોઇ કહે ધન નેમજી; પરણે રાજુલ નાર કોઇ કહે રાજુલ ધન, પામી તેમ ભરથાર. ૪૩ અન્ય અન્ય એમ નેમનાં કરે, કંઇક વખાણ; કંઇક વખાણે નારને રાજેમતી પરમાણ. ૪૪ પરણ્યા બીના પાછા જસે, તોરણથી તતખેવ, નેમ તજે રાજેમતી, ગગન કહેછે દેખ. ૪૫ વરઘોડો ગયો વડેરી ફરવા વાટ; પીઠી ભરી રાજેમતી ઘડેછે કેવા ઘાટ. ૪૬ શ્રેષ્ટ સૈયર બોલાવી કહે તેનેસંગ, મન્યશુકનથાય ભુજને જમણું ફરકેઅંગ ૪૭ સારે સૈયર દોડતી. ઝટપટ તુજ આવ્યા; સમાચાર શુભસ્વાગના, વેગેવેસેરી લાવ્યા; ૪૮ શામા તે સામીમળી, વરઘોડે ને જરૂર; અગ છતીથી જોઈ ને આનંદ પામી ઉર. ૪૯ દેખીને ગઇ દોડતી. રાજુલકેરી પાસ;

વરઘોડો વર રાયનો, આવે આપ અવાસ. ૫૦ શોભા શી હું વરણ. વું. જબરી જાદવ જાન; અંશ કહું એમાં થકી, કુંવરીને ઘરને કાન ૧૧

॥ ઢાળ ૨૪ ॥ ઘોળ વરઘોડામાં આગળ હસ્તી ઓળરે વર ઘોડામાં મદઝરંત મસ્ત ડોલેરે; વરઘોડામાં કચ્છી મુલતાની ઘોડારે, વરઘોડામાં સોરઠીઆ સુભ જોડરે. ૧ વરઘોડામાં વિધ વિધ વાજાં વાગેરે. વરઘોડામાં ગાયછે રૂડે રાગેરે. ૨ વરઘોડામાં બગીયો તે શસ્ત્ર તે ચારરે. વરઘોડામાં પાલખીનો નહિ પારરે. ૪ વરઘોડામાં રથને માફા તે છે ઘણાંરે, વરઘોડાનાં મેના તણી નહિ મણારે. ૫ વરઘો ડામા વેહેલો અને ઘોડા ગાડીરે, વરઘોડામાં ચાલે ચારકો આગાડીરે. ૬ વરઘોડામાં ધજા પતાકા બહુ ડંકારે. વરઘોડામા વરાદિસે વળી વંકેરે, ૭ વરઘોડામાં જાનૈયા જાદવ ઝાઝારે, વરઘોડામાં દેશો તે દેશને રાજારે. ૮ વરઘોડામાં આભ્રણ ઓપે અનુપરે. ૯ વર-ઘોડામા જાનડીયો ગાય ઝાઝીરે, વરઘોડામાં રૂપે રૂડીને તે તાજીરે ૧૦ વરઘોડામાં જાચકો જે જે ઉચ્ચારેરે. વરઘોડામાં શુભદ્રા લુણ ઉતારેરે ૧૧ વરઘોડામાં અવલ દીપે વરરાયરે. વરઘોડાને ઉપમા સૈની અપાયરે.

દુહા. વરઘોડો વરણવતાં, પાંમુ નહિ હું પાર; સંક્ષેપે સમજો તમે એથી અતિ વિસ્તારે. ૨૫ તે સુણતાં રાજુલ કહે, સાંભળ મારી બેન; જઇને જોઇએ. વરઘોડામાં ચેન. ૨૭ એટલે સૌ સૈયર મળી, ગઇ માળીએ સાથ; કેવળ કેછે કોડથી. નિહાળ નેમીનાથ ૨૭ ॥ પરનારીની પ્રીત ભવોભવ છંડએલના એ દેશી. જુવે છે જાનની વાટ, રાજુલ બેઠી માળીએ લલન; સાહેલીઓ સઉ સાથ, ચ. ઢીછે ચટારીએ લલનાં. ૧ એમ વડેરીરે એક બોલે. રાખે મુખડે

લલનાં; એ આવી અએલાની જાન, જોને મૈયર ઢુંકડે લલનાં. ૨ ગાજી રહયું બધું ગામ, વાજા કેરા ધોંસમાં લલનાઓ ભરકે જરીનાં નીશાન, કેરા જોરમાં લલનાં ૩ ઓ આ સાજન તણે શીર, મુગટ બાંધ મોળીઆં લલનાં તે પણ તના તમામ, દીસે રંગ ચોળીઆં લલનાં;૪ ઝળકે છે શોનેરી રંગ, થે ધોરી જોડેલા લલનાં કેક ર દવ તણા તન, તન, કુદાવે કોડ ઘોડલા લલનાં ૫ ઓ આવે અશ્વ અનેક બીજા વાહનો બહુ લલનાં. ઉપર અનામી અસ્વાર. શો ભા તેની શી કહુ લલના ૬ જોને રસીલીઓ બે વચ્ચે વરરાયરેછે લલનાં; તારા મધ્યે જેમ ચંદ્ર,તેવા તે દેખાય છે લલનાં ૭ જોઇને રાજુલ નાર રાજી રૂદાએ થઇલલનાં કેવળ ધરી કોડ, પછી ઘરમાં ગઇ લલનાં, ૮ દુહા જાન આવી તે જાણીને, ઉગરસેન મહારાજ; સાકરે સસીલજ મોકલ્યુ જાનઇયાની કાજ ૫૫ વગતી વાજતેગા જતે, સમઇયાણાં જઈ ભાવે ભેટયા કૃશ્નને, ઉગરસેન તે ધાઈ ૫૬ કરજોડીને કોડથી; સઉને કરી સલામ. વરઘોડો લઇ રાયજી, ગયા પોતીકે ધામ. ૫૭ શોના મહેલ સોહામણો, હીરારત્ન જડીત; સોંપ્યો તે જઇ જાનને; જાનીવાસ ખચીત, ૫૮ ઉગરસેન તે સરવને દઇને ઝાઝાં માન; ભોજન પીરસી ભાવતાં જમાડી જુગતે જાન ૫૯ વેળાએ વળી આપીયુ, નાવણ માટે નીર; પીઠી ચોળી નેમને, સુંવાર્યું ત્યાંહિ શરીર. ૬૦ શણગારી આભરણે વરને કરયા તઇયાર; ધામ ધુમ ધમકી રહી, તેનો કહુ શો પાર. ૬૧ વીધ વીધ વાજાં વાજતાં, નાટરગ થાય; હસ્તીપર બેસી હવે, નેમ તોરણો જાય. ૬૨

॥ ઢાળ ૨૬ મી ॥ રતન શી ગુણું માંડડારે એ ડેશી નેમ નગીન ગયા તોરણેરે, રાય ઉગરસેન દરબાર હસ્તી ઉભો રાખ્યો માંડ-

વેરે, તે ઉપર વર અસ્વાર; નેમનગીન ગયા તોરણેરે, આંકણી ૧ ઉગ્રસેનને આંગણેરે, ઘણો થઇ રહ્યો ઘમકાર; સામા સાગી વાજતં વાગતાંરે એક એકથી નાદે સાર નેમ. ૨ પુખણુ પેલો મોકલ્યારે. બાજોઠ હેમનો મહોર; સળીયા અને સપુટીયુ. લઇ આવ્યા રાયના ઓર. નેમ ધુસળ મુશળ રવઇયોરે, કુમ કુમ ત્રાકને તીર; હેમ ઝારી ઓર. હાથમ રે તેમાં નિરમળ ભરીયુ નીર. નેમ. ૪ હાલતી માલતી નિકળીરે. પુખવા રાજુલ માય; કામળા કૃષ્નને કેડથીરે, એ નારીઓ ઝાઝું ગાય નેન. ૫ સામગરીએ પુખવારે, ઘેર રાજુલ બેઠી છે પાટ; પશુ પુરેલ પણે પાંજરેરે, તે કેવો ઘડે છે ઘાટ. નેમ. ૬ પશુ કહે પશુ ભાશમાંરે, આજ આવીઓ આપણો કાળ; એમ ત્રણેએ જાણીયુંરે, તેણી પદી તમામને ફાળ. નેમ. મહી એક પશુડી પ્રસવેલીરે, તજી બચ્ચાં પુરી ત્યાંય; ઉઠે બેસેને થાય બાકળીરે, બહુ કુદે બાપડી માંય, નેમ, ૮ મરઘ કહે શુણ મરઘલીરે, ના થઇશ તુતો નીરાશ; દીનદયાળ છે નેમજીરે, નકી છોડાવશે રાખ આસ. નેમ. ૯ અન્યો તે અન્ય એમ ઓચરેરે, પશુ પખી જાત અપાર; નેમજીછે હસ્તી ઉપરેરે. હવે તેનો કહુ બિસ્તાર. નેમ. ૧૦ ઉતરે વર ગજ શીરથીરે પુખાવા તત્કાળ; એ સમે છોડી શુ જટેરે, બહુ બંધુકા જંજાળ. નેમ. ૧૧ ભડકયા ભડાકા તે થકીરે પશુઠાએ કરણ પોકાર; ઓચર્યા એમ સુણો નેમજીરે, તમે આજ અમારી વાર, નેમ. ૧૨ શબ્દ પડયા એ સુસરારે, કરેલ ઝાઝે જોર, નેમ પુછે નર સારથીરે, માંડવે આ શો શોર. નેમ. ૧૩ સારથી કે સુણો ભારથીરે પશુડાએ કર્યો પોકાર; પકડી પુરેલ છે પાજરેરે, કાલે કરવા કાજ અહાર નેમ. ૧૪ અત્યારે રાજુલ પરણાશેરે, એનો પ્રાણ જાશે

પરભાત; નુતરે ગોરવ માસનોરે, તે જમશે જાદવ નાત નેમ ૧૫ નેમ કહે એક નારથીરે, આ થાશે પાપ અપાર; માટે પરહરી પ્રેમદારે, હું લેઉ સંજમ ભાર. નેમ. ૧૬ દુહા. નેમે ત્યાં નકી કરી, પુઠી સરવે પેર; હસ્તી હાંકયો પાંશરો કસ્સે થઇને ઘેર. ૬૩ જાણુ થતાં તે જાનમાં, વાત બધે ફેલાઇ; આગળ આવી કસ્નએ, રસ્તો રોકયો ધાઇ. ૬૪ રીસથતાં વરરાયને, હાગાં થયાં સઉ લોક સાસુ સાસરો સાભગી થઇ ગયાં સમ સોગ ૬૫ રાજુલે વરરાયની, સુણ્યું નાં વાતજ કારણુ, મુરછા ખાઇને માનુની; ધસી પડી તે ધરણુ. ૬૬ ॥ ઢાળ ૨૭ ॥ વીર કહે ગઉતમ સુણો. એ દેશી ભંગાણુ પડયુ ભારે જાનમાં, જતાં વર રીસાઇરે; માંડવે નહિ કો માનવી, પાછળ પોકયું સઉ ધાઇરે. ભંગપડયું ભારે જાનમાં. આંકણી, ૧ વાજા તે બંધ કર્યાં વાગતાં, ગાવા બંધ કરી ગીતરે વારવા ચાલ્યા વરને, નરનારી ખચીતરે, ભંગાણુ. ૨ ફરી ઉભો રાખ્યો કસ્નએ, રો । આગળ વાટરે; પુછે ઓ નેમજી પાતળા, નહિ આપ એ ઘાટરે, ભંગાણુ.૩ જેવા તેવા નહિ રાંક રઇયતરે; વિચારો મન વીરલા, કેમ ગુમ ગઇ ગતરે ભંગાણુ, ૪ બળદેવ કે બંધવ નેમજી, નારી એ ન મુકાયેરે; ભોગવે બીજે ભામની, તે કેમ અમથી જોવાયરે. ભંગાણુ. ૫ કુંવારે નહિ દાવો કોઇનો પરણુ પુરો હકરે; માટે કહયું માની માહરૂ ઝાઝી મુકી દો ઝકરે ભંગાણુ. ૬ નેમજી શું નાઠા નારથી, બળીઆ થઇને વારરે; મસ્કરીઓ કરશે માનવી, નીરખી તમારૂં નીરરે ભંગાણુ, ૭ કમળા કહે કર જોડીને, માનો નેમદીયરરે; પરણીને પરહજો પ્રેમદા, પછી રહેશે પીયરરે, ભંગાણુ. ૮ હસ્તી હકો તન માંડવે કહે માતાજી મુખરે; પાછા વળેથી માહરી, લાલ લાજ કુખરે

ભંગાણ. ૯ માહર છો માહા જોરમાં, કાયર નહિ આપ કુળરે જાહેર છો જદુ જગતમાં, સાહરને નહિ મુળરે ભંગાણ ૧૦ ચિંતા તજી પુત્ર ચીતની, પરણો રાખીને પ્યારે; મુકાય નહિ એ માનુની, કહે માત તે હારરે ભંગાગ, ૧૧ કહાક જાદવ આવી કરગરે, માનો નેમ કુમારરે, જક તો ઝાઝી સારી નહિ, વદે એમ અપારરે ભંગાણ. ૧૨ નેમજીએ તોરે નવ ધરયું કોઈનું કાનરે; અંતે ઉગરચંદ આવી-આ, મુકી માનવા માનરે ભંગાણ ૧૩ ખોળા ખોળ આગળ પાથરે આનદ થઈ ઉદાશરે; પાછા વળોને પરણલા, અતી મુજને આશરે ભંગાણ ૧૪ કોણ કારણે કોણ કરી, હુશ મહીજ હાંણયરે; કેવળદાસના શામજી, વદો તે મુખવાણરે ૧૫ ।। ઢાળ, ૨૮ ।। તમ સરીખો જ-ગમાં કો નહિરે, નેમ કહેનવી પરણુવુરે, સજન જાણો ઝરર, હો ભ-વીઆન આજ નહીન દેખી મુજનેરે, અંદેશો પડીઓ ઉર હો ભાવી આન નેમ કહે નવી પરણુવુરે. આકણી ૧ તરત આવતાં તોરણેરે. પશુડાએ કરયો પોકાર. હો ભવીઆન, તેરે સુણીને મુજ તનમાંરે ખારો લાગ્યો સંસાર. હો ભવીઆન, એક તે કામ કારણેરે. એ અનંત જીવની હાણ. હો ભવીઆન તેથી સુણીને ત્રીજયનેરે, થરથર ધરકે છે પ્રાણ હો ભવીઆન ને, ૩ ધીખ ધીખ તેથી પરણવુંરે, ધીખ પડયુ માન તાનનેરે, ધિક પડયો સંસાર. હો ભગવીઆનને. ૪ જુઠો માયા જાળ મોહનીરે જુઠો સગાનોસાથ. હો ભવીઆન. જુ ઠુ જગત જાણો કારમુરે, જેમ ધુમરમાં બાથ. હો ભવીઆન ને ૫ તુછ જાણી મેં તમામનેરે, ટેકથી કીધા ત્યાગ. હો ભવીઆન સંસાર સ્વપનુ જાણીનેરે, વાલો કર્યો વૈરાગ હો ભવીઆન. ૬ મનુષ્ય દેહ મહા મણી મળેરે, તેને ના ગાળુ વ્યાર્થ. હો ભવીઆન. જેને કાર-

ણુ હું આવીઓરે, તે નો સાધવો અર્થ હો ભવીઆન, ૭ મારગ મુકાને આહરોરે સમજી મનમાં સાર. હો ભવીઆન, અધિકમાંથી ઓછું કહુંરે, નકી ના પણ નાર, હો ભવીઆન ને, ૮ ત્રીજંચને ત્યાં છોડવીનેરે મુકાવ્યા વનમોઝાર. હો ભવીઆન. વળતી પવ્યા પંથ નેમજીરે. હસ્તી હંકાવી તે ઠાર. હો ભવીઆન ને. ૯

દોહરા. જાન બધી ઝાખી પડી, ઝાખા થઇ સહુ જન; પાછા તે પણ પરવર્યા, આપ આપ ભોવન ૬૭ હેંહાકારવરતાઇ રહ્યો ઉ· ગરસેન અવાસ; પીઠી ભરી રહી પ્રેમદા, તેથી પડીયો ત્રાસ, ૬૮ જાણુ થતાં રાજેમતી, અતિ કરે ઉતપાત; નેમ નગી પાછા ગયા, તેવી સુણતાં વાત, ૬૯ રાજુલ કે રૂદીયા વિષે, જાય હસ્તથી રત્ન; માટે રોકી મારગે કરૂ વળી પ્રયત્ન ૭૦ લજયા મુકી લોકની; નિક ળી ઘરની બહાર; સાદ કરંતી સંચરી. પેઉની પાછળ નાર. ૭૧

॥ ઢાળ ૨૯ ॥ આવોને મંદીર માહરે, હોલાલ, એદેશી હલકો હાકોને સ્વામી હાથીઓ હોલાલ હું આવું તમારી પાસરે નગીના નેમ. ત્યારે તમે ત્યાંથી ચાલજો હોલાલ મુજને મળવા તણી ઘણી આશરે નગીના નેમ, હલકો હાં કોને સ્વામી હાથીયો હોલાલ. આ- કણી ૧ ભેળા થઇને મને ભુધરા હોલાલ, વળતી વતમાં જાવરે. ન. ને. તોરણથી શુ પાછા વળ્યા હોલાલ, ભંગ કરીને ભાવરે ન. ને. હો દયા જાણી ત્રીજંચની હોલાલ, તેવી જાણી મુજ નાથરે, ન. આશા પુરણ પાડો આ સમે હોલાલ. ફુશે અહી મારો હાથરે. ન. હ. ૩ દયાળ થઇને દીલમાં હોલાલ, દુર કરો મારૂ દુખરે. ન. હું ઘણી છે હૈયા વિષે હોલાલ તમશું ભોગવવા સુખરે, ન હ ૪ પોકી ચતુરા ત્યાં ચોંપથી હોલાલ, કરતી ઉચાટરે ન આગળ આવી ઉભી

રહી હોલાલ, રોકી રસીલાને વાટરે. ન. હ.૫ કરી કુને કોટે કરગરે હોલાલ જુવંતી જોડીનેરે હાથરે ન અપરાધ શો અબળા તણો હોલાલ, નકો કહો તમે નાથરે. ન હ ૬ કહયુ માન્યું નહી કોઈનુ હોલાલ, જયારે તમે જાદુરાયરે' ન ત્યારે પડયું તરત આવવુ હોલાલ, પોતે ચાલીને પાયરે. ન હ ૭ રાખોને રાજવી માહરો હો; લાલ, આબ્યા તણો અતબારરે. ન ને ગણી થઈ વાતો ગામમાં હો· લાલ; કહું શું વારંવારરે ન હ ૮ પરણોને પેઉ પાછા વળી લાલ, અંદેશો તજી ઉરરે ન હશીને હાકોને મુખડે હોલાલ, જક જવા દઈ જરૂરરે ન હ. નાઠે તે નહી થાય છુટકો હો'લાલ કામા કહે અજકંગ રે ના ઝાઝુ કરોતો જાદવા હોલાલ, આપુ નહીં જાવાં પંથ રે. ન હ ૧૦

દુહા નેમ કહેછે નારને, તુજને કરી મેં ત્યાગ; જરૂર મનમાં જાણજે, પાછો ધરૂ નહી પાગ ૭૨ ત્યારે બોલી તારૂણી વાલમ સાથ વચન; કેવળકે કહુ સાંભળો, નર નારી ધરી મન ૭૩

॥ ઢાળ ૩૦ મી ॥ ઓધવજી સંદેસો કેજયો શામને. એ દેશી પરણ્યારે વીનારે પેઉ કેમ પરહરી, કોનો સ્વામી શો છે અમારો વાંકજો; તોરણીએથી કેમ તમે પાછા વળયા રડતી મુકી રસીયા મુજને રાંકજે. પરણ્યારે વીનારે, પેઉ કેમ પરહરી આંકણી ૧ નેમજી નાવલીયો કહેછેરે નારી સાંભળો લેશ નહિ તેમાં તમારો વાંકજો; કુવારા વિયોગ મુજ કરમે લખ્યો; છુટે કેમ તેછઠી પડીયો આંકજો. નાવલીયો કહે છે નારી સાંભળો આંકણી ૨ રાજુલ બેટીરે પરણોને મારા બાપની, બીજી મુજને મુકી નાની એનજો; તેનાથી સુખડલાં સ્વામી ભોગવો, રૂપે રતીના સરખાં છે સઉ ચેનજો ૫૨૦ ૪ નેમજી

—આ લોકે અબળાને હુ પરણુ નહી પરલોકે છે સગાઇ કરેલી ના-
રજો; સજમ લઇનેરે સુખે સંચરૂ શીવ વધુ વરવા પ્યારી નિરધારજો.
નાવ૦ ૪ રાજુલ મુજનેરે પરણીરે માગો મુખડે, સ્વામી મારા જો
જોઇ એતે આજજો, માલમતાને આપુ કછી ધોડલા; ઉપર આપુ
ઉગ્રસેનનુ રાજજો, પર૦ ૫ નેમજી—મુખડેરે માગુછુ મન દઇ મુ-
ક્તી, તેથી સળશે અવિચળ મુજ ધામજો; રાજને પાટ રે ત્યાં ત્રણ
લોકનુ, ભગવાનનું છે ભારે વળી ભાવજો ના ૬ રાજુલ—કુવારી
કામાતે દાહાડા ડોહલા જાવાના જાણોછો જાદવ મુખજો; જોબનીયું
ચડતુરે ઝાઝા જોરમાં તેદારા ને દેહ દિસે દે દૂખજો. પર૦ ૭ ને-
મજી—કુંવારી કન્યાનેકંથ મળે ઘણા તેથી પરણોં ફાવે તેને નારજો
ગુણમાંર ગંભીર ને ફુટડા, અવનીમાં છે મુજ થકી અપારજો. નાવ૦
૮ રાજુલ—અવનીમાં અવર પુરૂષ માહરે, તમ વિના તે બાંધવ સર્વે-
બાપજો; અજાણ્યુ નથીરે તેમાં આપનુ, જાતીને સીદ કરાવો સંતાપ
જો પર૦ ૯ રાજુલ રાજુલ—આઠેભવ રાખી પ્રીતડી નવમે ભવ
શું ભુલી ગયા તે ભાનજો; સ્વામીજી થઇનેરે સુખ મુજ આપીયા,
અનુભવથી કહુછુ આજ નિધાનજો, પર૦ ૧૦ નેમજી—આઠ ભવ
મેં રાખી આગળ પ્રીતડી, નવમેં ભવ વારો તમારો નારજો; સંજમ
લઇને સાથે સંચરો પ્યારી પ્રીતલડીનો રાખી પ્યારજો, નાવ ૧૧
રાજુલ—પરણીને છ માસિક સંસાર ભોગવી, સંસાર ભોગવી, સં-
જમ લઇશુ આપણ એ સજોડજો; કેવળરે કેછે એમ કામા કરગરે
પેઉજી માહારા પુરણ પાડો કોડજો, પર૦ ૧૨

દુહા—ઉથલ પાથલ અવની પડે, અવળો ઉગે ભાણુ, નેમ કહે
તોય નારને પરણ્યાના પચખાણ. ૭૪ ॥ ઢાળ ॥ ચુંદડી વિના શુ
આવ્યોરે, એ દેશી. કેમ તમેતો કોડરે. તોરણી એ આવ્યા; જાન
સંગાથે જમરીરે, શુ જોઇને લાવ્યા. ૧ ભોજાઇઓની પાસેરે માણું

મવરાવી, વરઘોડે ચઢતાંરે શરમ ના આવી. ૨ પીઠી તો ચોળાવીરે. પરણ્યાને ઠાઠે મુગા થઇને બેઠારે, પાતલીયા માથે, ૩ કુમ કુમ તિ વર તાણીરે, આંખડી આંજી, કરીને ટપકુ ગાલેરે, મુજને તે ગાંજી, ૪ વાંજાં તો વગડાંવીરે, કુલેકે ચઢીયા; વળતી આવી વેગેરે તોરણીએ અડીયા. ૫ ઠાઠ કર્યો એ ઠાલોરે, દગવાને સઉને; જુલાં ભમાવ્યાં ભા :રરે નર નારી બહુને, ૬ વરવૂ નોહોતુતારેરે. હાવુ સીદ કીધું; જાદવ ળને ઝાઝુરે, આ લાંછન દીધુ ૭ જાનૈયા સા આવ્યારે; જમવાની આસે ઝાખા થઇને ચાલ્યારે તમારી ત્રાસે, ૮ ભઇ ભો- જાઇઓ ભાવેરે વરઘોડા મહાલ્યાં; તેઘણુા માનજ ભંગીરે, થઇને ઘેર ચાલ્યાં ૯ કુળ દીપક જેવાઇએરે, લજયા આ કાહાડી; મેણુા ખાશે માહેરે, માબાપો દાઢી. ૧૦ માંડલડે શુ આવ્યારે, મુડાવુ ધારી; આગળથી નહોતીરે એ વાત વિચારી, ૧૧ સંજમ લેછે સર્વે રે, તેતો નહિ જુદો; આપ નવાઇ કરીનેરે, મનડામાં કુદો ૧૨ આગળ થયા તિર્થંકરરે વાલા જઉં વારી. તમ સરખા તમ જોવારે, પરણીને ન્યારી ૧૩ તેણે આમન કીધુરે; તમારા સરખુ વામા કેરા વેરીરે જાદવજી પરખુ. ૧૪ કૃશ્ન તમારા વારરે કઇ મેલી પરણી વગર કઇ મેલી પરણી વગર વરેલી વામારે નવ સકુ વરણી. ૧૫ આગળ સુ- ખડા આપીરે, પાછળ રહી પડતી ઠેકાણુ નહિ તેનુંરે. ગોકુળમાં ર- ડતી. ૧૬ જાદવ કુળ તમારે રે, એતો છે ધારો; માટે આજ તમા- રારે, તમારોગે, આવ્યો છે વારો ૧૭ નિર્લજ થઇ નગરીમારે લહાવો બહુ લીધો; વરઘોડે ચઢીનેરે, ફજેતો કીધો. ૧૮ શરમ છોડીનેરે ઝાઝુરે કહીયે શુ તમને રીસ ચઢે વો રસીયારે. પરણોને અમને. ૧૯ કઠણુ વચન ત્યાં કહીનેરે; થાકી રહિ

નારી; નેમ વદે સઉ સુણજોરે કેવળ ધારી, ૨૦

દુહા. મેણાં દેનેમાનુની, એથી વળી અપાર. નેમ કહેનો તાહરો થાય નહિ જ શ્રીકાર ૭૫ એમ કહીને નારનેનેમેતાજી તે!ાર, હસ્તી- હાંકી પાંસરો, ગયા આપ દ્વાર ૭૬ એકાંતે એકમેહેલમાં, ઉતરીનેજ જરૂર. વરસીકદાનજ વહેચવા ઇછા કીધીઉર. ૭૭ એટલે ઈંદ્રાપુરમાં ડોલ્યા ઈંદ્રાસન ચોસઠેમળા અઇ જાણ્યુતેતો મન ૭૮ હુકમ કર્યો હ- જુરથી બોલાવીને દેહ; ઇચ્છા પુરણ જઇ કરો, નેમ તણી તતખેવ. ૭૯ ઓ કેતાં હાજર થઇ, ઉઠીને તતકાળ; નેમ કોઠારે જઇ ભરયો. નહિ વારસીયો માલ ૮૦ ઇશાન ચમરી ઇંદ્ર બે આજ્ઞા મોટે માન; તિર્થ કરના તે થઇ વડા વળી દીવાન, ૮૧ રહ્યા હજુરમાં, નેમજી કેરી પાસ; જોતું લાવે ઝડપથી, આણી મન ઉલાસ ૮૨ સામગ્રી સ- રવે કરી, અમરે ત્યાં તઇયાર; છગન વદે એ સરવમાં ખામી નહિ લગાર. ૮૩ ॥ ઢ.ળ ૨ ॥ દેશી છઠો ઢાલની વારે માંડ્યું વેચવાજી વેગે વરસીકદાન; ઇશાન ચમરી બે જણાજી, પાસે બેઠા દીવાન માં- ડ્યુ વેચાવાજી વેગે વરસીક દાન. આ કણી, દેવ કરે છે નોકરીજી, નેમ તણા થઇ દાસ; શોનૈયાં છાબો ભરીજી, લાવી મુકે તે પાસ. વા. વે. કઇક ઉભા છે બારણેજી ડેવ થઇ છડીદાર; નકી પોકારે નેમજીને કરીને જેજેકાર. વા. ૩ ડુંડી બજાવે દેશમાંજી, દશાદશસે દીગપાળ; કઇક અમર ભવીઓાં તણીજી. ભાવે રાખે સંભાળ. વા. વે. ૪ લેવા આવે ડોકતાજી, લેકાના થોક અનેક આપે સઉને ખોબલેજી; નેમ કરીને વિવેક. વા૦ વે૦ ૫ ભરે ભીંડ. ભરાયછેજી. દીન દીનતેવળી દામ; પાછું કોઇ નવ પરવરેજી, લઇને તમામ. વા૦ વે૦ ૬ નેક કરયો અનુદીનનોજી, એક કોડી લાખ આઠ એ રીતે વેચાયછેજી,

ત્રણ સતક દીન સાઠ વા૦ વે૦ ૭ વઇભવ જોઇ ઘેલા તણોજી, જાદવ પામ્યા આધાગ કેવળ કેછે સરવનેજી, ઉપન્યો સાં અનુરાગ. વા૦ વે૦ ૮ દેહગ એ રીતે અહીં નેમજી, દીન દીન દીન દેછે દાન; હવે કહુ રાજુલનું એક ચીતે આખ્યાન. ૮૪ પંથ થકી તે પરવરી, પીતા તણે અવાસ; રૂદન કરે ત્યાં જઇ, નારી થઇ નિરાસ. ૮૫ ॥ ઢાળ ૩૩ મી ॥ વઇદરભી વનમાં વલવલે. એ દેશી, પેલે તે ભવપા પ શાંકરયા, પાર વિના અપાર; તેતો નડયાં નકકીમુજને, કહે રાજુલ નાર, પેલે તે ભવપાપ સાં કરયાં. આકણી, કાંતો હરયો કોનો કથડો, કોને દાધેલી આળ; કાંતો છોડયા મેં ધાવતા, બાહે ગ્રહીને બાળાપે. ૨ થાપણો કોઇની ઓળવી, કરીને વીસવાસ; કાંતો બાળી વન વાડીઓ, તેના લીધા ત્રાસ. પે. ૩ પંખીના માળા તોડીઆ, તોડી સરોવર પાળ કાંતો તોડી હશે મેં વળી, તાજા તરવરે ડાળ. પે. ૪ નિંદા કરી સાધુ જનની; તજી ધરમ સંગ; કાંતો કરયા હશે મેં વળી વ્રત લેઇને ભંગ. પે. ૫ જુડી પુરીહશે મેં દમ પે. ૬ દગો કરયો હશે દેરાને અતી આપીને ધીર; તેના તે ફળઆ માહરે; સેવા પડયાં શરીર પે. ૭ આશા ભગ કરયાં કોઇને પાડી રંગમાં ભગ તેના નિસાસા લાગીયા, આજ માહારે અંગ. પે. ૮ આ ભવ આગળ આચરીયાં પરભવ કેરાં પાપ, કરમને શરમ અડે નહી, કરયાં ભોગવે આપ પે. ૯ ભવીશતો ભુલે નહી, પડયો કરનીનો ટાંક કોળ કેએમ કામની, કાઢે કરમનો વાંક પે. દુહા આશા ભંગી થઇને, કરે હવે પોકાર; નામ નીરંતર નેમનું, લઇને વારંમવાર. ૮૭ ॥ ઢાળ ૨૪ મી ॥ હરી ભજન વિના દુખ હરીયા સંસારનો પાર ન આવે એ દેશી. હે શામળીઆ સ્નેહ તોડી કેમ

તમેતો સંચર્યારે, ભવ આઠ વળી ભાવ સહીત મુજને વર્યા. આંકણી.
નવમે ભવ શુ ધારીને તમે પરણ્યા નહી પીઉ પ્યારીને; હું રહી
કુંવારી હારીનેરે. હો શામળીયા. ૧ તમે મનમાંધાર્યું તે કરીયું,
નહીકિણુ વળીકોનુ ધરીયુંરેહો સામળીયા રહું ઉભી રહીતી ઓઢીને
કરગરતીતી કરજોડીને; તોય ચાલ્યાગયા તરછોડીનેરે, હો શામળીયા.
૩ ઉતપાત અતિસે મેં કીધો તોય ઉત્તર એકવન દીધો; લઇ પંથ-
ગયા પોતે સીધોરે. હોસા. ૪ એ માટે નહી નાંઇ તમારો, મેણુ
ચોટયું માથે જનમારોવળી ભવબગાડયો અમારોરે. હોસા. ૫ તમ
બંધવ કૃસ્ણુમોરારી તેનેઘેરે હજાર બત્રીસનારી, નેમ એકથકીહું જાઓ
હારીરે હોસા. ૬ તમે જાદવકુળમાં છે કળીયા, વળી જગતવિશે
મહા જોરબળીયા તે થઇ ગયા સઉથી ગળીયારે હોસા. ૭ મને
આશા તમારી હેજહજી, હું બેઠીછું શણુગારસજી એકનામ નિરંતર
નેમ ભજીરે હો સા ૮ મહારૂ મનડુ મળવાચાય છે પળ એક તે
તે પોહોર સમ થાય છે; વળીમંદીર ખાવધાય છે રે હોસાં ૯ મને
ભણુકારા બહુ વાગેજે વળીઆંખ અહોનિશ જાગે છે, મારીસેજ
સમસમાન લાગે છે રે. હોસાં ૧૦ મને અન્ન ઉદકતો નવભાવે, વળી
રાતદિવસ રડતાં જાવે; અતિવિચાર વિધવિધના આવેરે હોસાં. ૧૧
મને તમોવિના નથીરે ગમતુ મારૂ મનડુતોરે છે ભમતું; વળી દુખ
વિયોગનું બહુ દમરે હોસાં. મને લાગ્યો છે તુમચોનેડો; નહી આ
ભવમાં મુકુકેવો આવી જાદવજી ઝાલો છેડોરે. હોસાં. ૧૩ તમો ભ-
વોતેભવના છો સ્વામી તેમાણોછો અંતરજામી; કડેકેવળ કો ઃ સર-
નામીરે હેસાં. ૧૪ દુહા. એમ અતિસે કલ્પના કરેજ વારમવાર;
જંપે નહી તેજામમાં, લલનાં વારલગાર. ૮૭ શિખામણુસખીતણી

માનેનહી લવલેસ; નેમનેમ મુખડે કહી કરે ઘણુાજકલેશ. ૮૮ રડતાં રાજુલ ઓચરે, એક સખીને મુખ; સંદેસો જઈશામને, કેતો થાય જસુખ. ૮૯ સુણતા હા સખીએ કહી જોડીને બે હાથ; સંદેસો કાવે હવે, રાજુલ એની સાથ. ૯૦

॥ ઢાળ ૩૫ મી ॥ હુરે આવીછું મહીવેચવારેલોલ એદેશી. સદેશોકેજે શામનેરેલોલ, જાતાં તે વેંતજરૂર; મારી સૈયરહો પાછો ઉતર પુછીલાવજેરે લોલ યાદરાખીને ઉર મારો સૈયરહો સદેશોકેજે શામનેરે લોલ. આંકણી. ૧૦ એકઘડી નથી ગોઠતુરેલોલ મુજનેવાર લગાર.; મા૦ દીન ગમાવુ એમ દોહરારેલોલ, નાથવિના નિરધાર મા. સંદેશો;. ૨ ઉઠુબેસુને જઉ બારીયેરેલોલ. જોઉ વાલાનીવાટ. મા. નીંદ્રાઆવેનહી નાસમાંરેલોલ, થાય અતિશે ઉચાટ; મા. સંડેસો ૩ ભડકા ભિતરમાં થાયછેરેલોલ, તનમાં વાગેછેતીર. મા. વિયોગદુખની વેનારેલોલ, સેહેવાતી નથી શરીર; મા. સ, ૪ ભુખ્યુતે જેમભોજન રટેરેલોલ, તરસ્યુ તે ઝંખ નીર, મા. તેમ ઝંખ હુ નેમનેરેલોલ, રાખીને મનડેધીર. મા. સ. ૫ સુરતાલાગી સખીને નેમનારે લોલ, જેમ તે નટડીને ડોર; મા૦ વળી તે ચંદ્ર હું માહરૂરે લોલ, જળ વિના જેમ મીન; મા૦ આકુળ વ્યાકુળ એબાકળીરે લોલ, નેમ વિના નથી દીન. મા. સંડેસો૦ ૭ આથી અધિક મને પ્રીતડીરે લોલ, ગી શામળીયા સાથ; મા તેહ નથી નેહ જાણુતારે લોલ. નિર્લજ નેમિનાથા મા૦ સંડેસો ૮ છળ કરીને મને છેતરીરે લોલ આવી તોરણુએ કંથ; મા૦ પુખણુથી પાછા વળ્યારે લોલ. પંસરો લેઇને પંથ. મા૦ સંડેસો૦ ૯ આવું નોતી જાણુતીરે લોલ, આગળથી લવલેશ; મા૦ નહીંતો સંસારનાસુખનોરે લોલ આપત જઇ ઉપડેશ.

મા૦ સડેસો૦ ૧૦ પુરણ પાપ એ પ્રેમદારે લોલ, જેનો રશીઓ તે રીસાઇ જાય; મા૦ અબોલા રહે બાળા વેશમાંરે લોલ, તેનુ જોબનુ ઝોલા ખાય મા૦ સડેસો૦ ૧૧ આથી ભલુ નહી જીવવુરે લોલ, સ્વપ્ને ના દીઠુ સુખ મા૦ શોક સાગરમાં હુ પડીરે લોલ, પામુછુ દારૂણદુઃખ. મા૦ સડેસો૦ ૧૨ રૂદન કરૂ રાત દાહાડલોરે લોલ પેઉ પેઉ કરી પોકાર; મા૦ હૈડુ રહે નહી હાથમાંરે લોલ નયણે છુટે નીરધાર. મા૦ સડેસો૦ ૧૩ ધીરાતા નથી મનમાંરે લોલ, કાળજુ કટકા થાય; મા૦ પ્રીત જાણી પરભવનારે લોલ, જીવડો જપ ન ખાય. મા૦ સડેસો૦ ૧૪ હવે તો કેજે ધણી થઇરે લોલ, વાલા વળોને ઘેર; મા૦ તંતમુકી દઇ તનનોરે લોલ, કરો મેરીપરમેહેર. મા૦ સડેસો૦ ૧૫ એમ સુણીને સખી સંચરીરે લોલ, ઉરમાં રાખીને આસ. મા૦ કંથને કહ્યાં જઈ કાડથીરે લોલ, નારી નેમની પાસ. મા૦ સડેસો૦ ૧૬ દુહા. સરવ હકીકત સાંભળી બોલ્યા સુંદર રથ મુઃ જા કેજે તુજ બેનને, ભજ ભાવે હવેરામ. ૯૧ પ્રીત પૂરી આગળતણી, જાણેજો એનાર; તોતો આવે મુજકને લઇને સજમભાર. ૯૨ પેલી પ્રીત અમેકરી, ખુબલડાવી લાડ આભવ વારો એહનો, તેમાં શાનો પાડ. ૯૩ માટે કેજે માનુની રાજુલને એરીતે. સંજામ લેશો તાહરે, પુરી જણાશે પ્રીત ૯૪ એમ સુણીને નીકળી નારી નેમ વચન; ત્યાંથી આવી પાંસરી, રાજેમતી ભુવન. ૯૫ કેણુ કહ્યાં સુઉકંથના સખ્તીએ સખીની સાથ; તે પણ સુણી રાજુલે, દીધો કરમે હાથ, ૯૬ એમ કરતાં વિતીયા, પુરણ માસજ બાર; કેવળ કે હવે તેમખુ, આદરે સજમ ભર ॥ ૯૭ ॥ ઢાળ ૩૭ ॥ ગોકુળની ગોઠવણી મહી વેચવા ચાલી એ દેશી. સંજમ લેછે શા-

મળો, હુંશ હૈયે ધરીને; સામગ્રી અમારો સજે, વડા વિવેક કરીને. ૧ જુથ તે જાદવ જામીયુ, આવી આંગણે ભારી; શણગારી સુખ નેમને, તમે તે નર નારી, ૨ માએલીધા વળી મીઠડાં, આવી પુત્રની પાસ; વેશા છે મળજો મુગતી એમ ઓચરી આશ ૩ સગાં સબં- ધીએ વાંદીને કરી તરત તૈયારી જાનથકી જબરી રચી, શોભા બા- જની સારી. ૪ દયાળુ દિક્ષા કારણે, ચડયા જીન વરઘોડે; અમરપતી ચમર કરે ઉભા ઇંદ્ર તે જોડે, ૫ વાજા વિવિધ પ્રકારનાં. ઘણા ઘો- રમાં વાગે જાદવ રાણીયો જીનને. ગાય રૂપાળા રાગે. ૬ ફુલેકે ફરતા આવીયા, હમ નગ્રની બહાર; સાથે સાથી રથ ઘોડલા, તેનો લાગે ન પાર. ૭ આચાર અદકો આદરી આપે વડભાગી; લોચ કર્યો લ- ટયો તણો, વેષ ધર્યો વેરાગી. ૮ વઇરાગ જાઇ વાલા તણો. કઇક ત્યાગી; સંજમસાથે આદર્યો રજા રાયની માગી ૯ ગ્રહી રજોગાં પાતરાં, સંસારની આભુષણો રૂડા અંગનાં, નાંખ્યા મરત ઉતારી. ૧૦ ન્યાલ કર્યો નાપિને, આપી તે શણગાર વળતી વતનને છોડીને, વાલે કર્યો વિહાર. ૧૧ સાધુ શહસ્ત્ર શોભતા, જીન વરજીની જોડે; સહેસાવને જઇ તે વસ્યા કહે કેવળ કોડે. ૧૨ ॥ ઢાળ ૩૭ ॥ છકી ઢાળની દેશી સુણુનિધી ગિરનારમાંજી વસીયા વનમોઝાર, વાલાં વળા વ્યા પાછા વળ્યાંજી, તેનો કહુ વિસ્તાર. ગુણ નિધી ગિરનારમાંજી વસીયા વન મોઝાર, એ આંકણી ૧ પુરમાં આઉ તે પરવરીજી, પોત પોતાને અવાસ, કૃષ્ણ ચિતમાં ચિતવેગજી, આવીને થઇ ઉદાસ ગુ૦ વ૦ ૨ ભવસાગર ભઇતો તર્યાજી, કુંવારી તજી કન્યાશ: પરણે જો એ પ્રેમદાજી, તો તો થાય અન્યાય ધુ૦ વ૦ ૩ વાત નહિ એ ના- નકી, નહિજ ખેલ કેવાય; ભણાઈ ભાભી માહરજી, તે કેમ બીજો

જાય! ગુ૦ વ૦ ૪ ચોયણુા પચોયણુા એમ કરેજી, કૃષ્ણ ધરીને દુખ; વાંત વળી વેગે ગઇજી. નેમની સજીવ મુખ ગુ૦ વ૦ ૫ સુણુતાં સટ થઇ ગઇજી સામા સ્વામીની વાત; વિયોગે વાલો ચાલીઆજી, એમ કરે ઉતપાત. ગુ૦ વ૦ ૬ રૂદન કરે રાજેમતીજી નાથ વિના થઇ નિરાસ; ભવીઅન તે તો સાંભળોજી, કહે છે કેવળદાસ. ગુ૦ વ૦ ॥ ઢાળ ૩૮ ॥ મને રસ્તા વચ્ચે રોકીરે છેલછબીલા છોગાળા એ રેશી. મને લાગી તમસેં લગનીરે, નેમ નગીના રંગભીના. આંકણી શીર જ્વાળા ઉઠે પગનીરે. નેમનગીના રંગભીહો; મને અધવચ અંતણુ મેલીરે, નેમ૦ રંગ૦ તરછોડી ચાલ્યા બેલીરે, નેમ૦ ૨ પર-ભવની પ્રીતી જાણીરે નેમ૦ મને લીધી નહિ તમે તાણીરે. નેમ૦ ૩ હુ વાટ અહોનીશ જોતીરે, ને તોય રશીયા મુકી રોતીરે. ને૦ ૪ હુ આઠ ભવ રહીવળગીરે. ને૦ નહિ નવમે ભવ થઉ અળગીરે. ને૦ ૫ મને મોહની મંત્ર સાધ્યોરે. ને૦ પ્રેમ તેથી રસપુર વાધ્યોરે ને૦ ૬ હું રહું કુવારી કન્યારે, ને૦ તે જબરો જગમાં અન્યાયરે; ને૦ હુ ગુણ તમારા ગઉછુંરે, ને. એક નામ નિરંતર લઉછુરે. ને૦ ૭ મને વીયોગ દુખ છે પુરરે, ને તેથી હુ ઝાઝી ઝુરરે. ને. ૮ આગળથી થઇ હુ તુલીરે, ને. લખી કાગળ અંગમાં ફુલીરે. ૧૦ અહંકાર અતીએ કરીયોરે, ને૦ તેથી દુખને આવ્યો દરીયોરે ને૦ ૧૧ વળી મનડાને મલકાવ્યુંરે, ન૦ તે આગળ સરવે આવ્યુરે ન૦ ૧૨ વિ-ચારયું વાયરે ચાલ્યુરે ન૦ બીજુ તેસુળ મહીસાલ્યુંરે ને૦ ૧૩ મને મનમાં રહી ગઇ મમતારે, ને૦ હવે શીપેરે વાળુ સમતારે ને૦ ૧૪ મેં વૈભવ નહિ તમજોયોરે ને૦ અવતાર એળે ખોયોરે ને૦ ૧૫ મેં આડાં ચીર ઉમંગેરે ને૦ નવ ઓઢયા મારે અંગરે ને૦ ૧૬ મેં

કાજળ આંખ ન સારયુંરે ને૦ નવદરપણુ લઇ મુખ ધારયુરે ને૦ ૧૭ મેં શીર નહિ પાડયા પટીયારે ને૦ મુજમુખ રહયાં લટીયાંરે. ને૦ ૧૮ મેં નાંખ્યા નહિ વાત્રલીઆરે, ને૦ ચાંપ્યાં નહિ પાવલી યારે, ને. ૧૯ મેં રસોઇ કરી શુભ રીતે રે. ને. નવ પીસ્સી તમને પ્રીતેરે. ને ૨૦ મેં સેજ્યા નહિ તુમ ઢાળીરે, ને. નવ જાતાં જોયા ન્યાળીરે ને૦ ૨૧ મેં વાત પુછી નહિ તમનેરે, ને૦ તે હુંશ હતી ઘણી અમનેરે. ને ૨૨ નહિ સાસુ સસરો દીઠારે, ને. હું વચન વદી નહી મીઠારે ને. ૨૩ મેં જેઠ દીયર ન હે જાણ્યારે ને૦ નહિ ઘુંઘટ આઘા તાંણયારે. ને૦ ૨૪ મે જેઠાણીઓની જોડેરે. ને૦ નહિ માંડયા વાદજ કોડેરે. ને૦ ૨૫ હું કરી લટકા નહિ મહાલીરે, ને૦ વળી આવી તેવી ચાલીરે. ને૦ ૨૬ એ અંતર રહી ગઇ આશારે ને૦ હવે નાખુ નીસાસારે ને૦ ૨૭ મે હઠ નહિ તમથી માંડીરે, ને૦ તોય છળ કરીને છાડીરે, ને૦ ૨૮ તમે શતરૂ સમ થઇ ચાલ્યારે ને૦ પણુ અંતર મુજને વાલારે ને૦ ૨૯ બાર માસ તે આશેં ગાળ્યારે ને૦ તોય તમને મે નહિ ભાલ્યારે ને૦ ૩૦ મને એક દીશા નવ સુજેરે; ને બહુ દુખ વીયોગનું દુજેરે ને૦ ૩૧ કુપ ઉતારી ડોર વાઢયારે, ને૦ હુ પડી પોકાર રાડયોરે ને૦ ૩૨ જાદવજી જગમાં ઝાજુરે ને૦ હુ કેતા મુખડે લાજુરે ને૦ ૩૩ હુ ધરમ પતિવ્રત પાળુરે, ને નવ પર પુરૂષ મુખ ન્યાળુરે ને૦ ૩૪ માબાપની મુકી માયારે ને૦ મે તમને અરપી કાયારે ને૦ ૩૫ મહારૂ સુખ ગયું સઉ સ્વપનેરે ને૦ હવે જંખુછુ તુમ તપનેરે ને૦ ૩૬ મને ભવસાગરમાં તારોરે ને૦ બીન ઉપાય નથી મહારોરે, ને૦ ૩૭ અમ રાજેમતી અતી રડતીરે, ને૦ ઉઠે ને ધરણે ઢળતીરે, ને૦ ૩૮ પછી આવી એની માતારે;ને.

કેવળ કેકરવાશાતારે, ને ૩૬ સોરઠ. માતા કહે મુજ બાળ, આસો ઉતપાત માંડીએ.

એમ વદી તત્કાળ, છોડી ચાંપી છાતીએ. ૯૮

દુહા, આંસુ લોહી આંખનાં, તનીયા કરી ટટાર; શખ્યામ દેસો ઘણું. તોય લહે ન લગાર, ૯૯ માતા કહે મુજ દીકરી સાભળ અવણે વાત, કુવારીને વર ઘણા, સૌ જાણે સાક્ષાત. ૧૦૦ નું કોની છું બેટડી. એ કોને છે બાલ; સગાઈ શાની તાહરે, વે મનમાં સંભાળ, ૧૦૧ કાળો કરસન બધવો, તે ડેખી શુ મોડી; પરણાવું બીજે વળી. વર ઘર સારૂ જોઇ. ૧૦૨ એથી ભલો. ભુપ લાવશુ, નેમજી ધરશુ નામ; ગુણુમાં ગંભીર ફુટડો, રૂપે રતિ પતિ કામ. ૧૦૩ નામ મુકીડે નેમનું, હઇયે રાંખો હામ; ફીકર ફોક કર બેટડી, અઇએ કીધું આમ. ૧૦૪

સોરઠ જળ જળ કથળ ન હોય, વન વન ચંદન નવ મળે;

ઘેર ઘેર નેમજી નોય, દાજેમનિ કે માવડી. ૧૦૫

ા ઢાળ ૩૯ ા તમ સરીખો જુગમાં કોહિરે. એ ડેશી. ૨૫ ડેખીને નવી રાચવુંરે પુત્રી કહે હવે સુણ; હોમાં શોભ શખ્યિથી કહુ કણારે, કાળા તે કેરા ગુણ હો માવડી. ૨૫ ડેખીને નવી રાચવુંરે, આંકણી. ૧ કાળી કસ્તુરી કચમચેરે મેહેકે અને મુલદાર હો માવડી, સરતાં અઓલના મુચમાંરે; મુકે ક ઉચાર હો માવડી. ૨. ૨ કાળા તે હેમર હાથીયારે, દીપે તે રાજે દુવારે હો માવડી; કાળી તે આંખમાં કીકલીરે. તેના તેજ તણો નહિ પાર હો માવડી. ૨. ૩ કાળો કામાગીર ચોટલોરે, વાલો તે પ્રાણું આધાર હો માવડી; કાળુ કાજળ કામા આંખમાંરે, ચારે શોભે શણગાર હો માવડી

રૂ, ૪ કાળા તે આર મેઘ બંધવારે, કરે સૃષ્ટીમાં શ્રમા હો માવડી; કાળી કોયલ કાનનમાંરે, બોલે તે રાગ રસાળ હો માવડી રૂ. કાળી મણી ઘણી કીમતીરે; અંધારે આપે ઉજાસ હો માવડી; કાળાં મરી કપુરમાંરે, નાખે જાહ્ન જાય વાસ હો માવડી રૂ, ૬ કાળા તે કરસન રાજશ્રીરે, કાળા તે નેમ સુજાણ હો માવડી; કરણ નાદણ ત્રીલોક-નારે, તે છે પ્યારા મુજ પ્રાણ હો માવડી. રૂ. ૭ કટકો તે કાચ બાંલોરનોરે રૂપ અનુપ દેખાય હો માવડી; દામન ઉપજે આ અવ-ની વિશેરે; કોણ તે કાળાની તુલ્ય હો માવડી, રૂપ તેમાં ગુણ નવ

કે રાજુલ હો માવડી, રૂપ ૯ દુહા માટે મારી માવડી, વૃથા ન બોલ વચન; નેમ વિના સંસારમાં, માને નહિ મુજ મન. ૬ અન્યો અન્ય એમ બે જણાં, બોલે બોલ અપાર; તે તકમાં ત્યાં નેમના સુણ્યા સમાચાર, ૧૦૭ સહસ્ત્ર સાથમાં, નેમ નગીન ભગવાન; ૫ ચાવન પુરે દીને, પચાવન પુરે દીને, પામ્યા કેવળ ગ્નાન. ૧૦૮ તેવુ તેવુ તરૂણી સાંભળી, તરત કર્યું સૌ ત્યાગ; વૃથા જાણી આ વિશ્વરે વાલો ટર્યો વૈરાગ, ૧૦૯ સંજમ લેવા સુંદરી, હૈયે હરખી અપાર; વધાઈ મોરલી વેગથી. કૃષ્ન તણે દરબાર. ૧૧૦ ચે પડી માતાતને. સૌને કરી સલામ; કેવળ કે રાજેમતી; તજી-તરત તે ઠામ

॥ ઢાળ ૪૦ ॥ ગોકુળની ગોપીરે ચાલી જળ ભરવા, એ દેશી પીયરથી પોંહોચીરે. સામા સાસરીએ, સયમ શુભ લેવારે, નેમજી આ-સરીઓ ૧ જોઈ જાદવ રાણોરે; હરખ્યા રાજુલને થન ભાભી યારી રે. તાર્યું નીજ કુળને. ૨ વળી હેત ધરીનેરે. સતીને શણગારી; વર-ઘોડો ચઢાવીરે. કરી ત્યાં તઈયારી. ॥ ૨ રાજેમતી રૂડી રે, પધારી

પાલખીએ; આગળને પાછળરે, ઘેર દીધા સખીએ, ૪ બહુ વિધ વિધ રાગેરે, વાજાં વાગેછે હય રથ હાથીરે, ઓળ્યો સા આગે છે ૫ ગોરડીઓ પાછળરે, ગીત ઘણી ગાવે; સાજનની શોભારે. કવિજન શી કહાવે. ૬ વિસ્તોર કરૂતોરે, વાર વધે ઝાઝી: વરઘોડે વામારે, જોઇ સઉ થાય રાજી, ૭ ચૌટેને ચકલેરે, ફેરવી શુભ રીતે; ફુલેકું વાળ્યારે પાદર પુર પ્રીતે ૮ રાજેમતી સાથેરે, સરખી સુદરીઓ; સજમ શુભ લેવારે; ત્યાં કંઇક ઉતરીઓ ૯ વરઘોડો ત્યાથી તે વળ્યો વળી પુર વિશે; રાજુલ તે સખીઓરે, ગઇ નિરનાર દિસે. ૧૦ અડવાણે પાયરે ચાલી સઉ સાથે; સજમ જાય લેવારે. નેમ નગીન હાથે, ૧૧ એ વાટે વરસ્યોરે જાતાં મેઘ બહુ; ભીજાયાં ચીરરે; ચતુરા કેરાં સહુ. ૧૨ જાગાંને ઝડેરે, સંતઇ કામનીઓ; આડીને અવળીરે ભમી ભામનીઓ, ૧૩ ગુફા એક દેખીરે, રાજુલ ગઇ તેમાં; રેનેમી મુનીવરરે, ધ્યાન ધરે એમા ૧૪ ખબર નહી તેનીરે, સખીઓમાં કોઇને; ચીર કોરા કરવાંરે, પેઠી જગ જોઇને. ૧૫ રાજેમતી રાણીરે, અંગથી ઉતારી; થઇ સુકવ્યારે વરજીતરે, વસ્ત્ર ભરયાં વારી, ૧૬ જળ હળ ત્યાં ઝળકયુરે, અંગનું અજવાળુ; રૂપ રતી થકી અદકુંરે મુનીરાયે ભાળ્યું; ચીત ચમકયુ જોઇનેરે, કામાની કાયા; કાયા તપ ત્યાગ કરીનેરે, રેનેમી ધાયા, ૧૮ ઉઠી આવ્યા પાસેરે, આળસ અંગ મરડી, બોલો બાળા ચાથેરે; કટાક્ષ કરી કરડી, ૧૯ કોણ કંથની કન્યારે કોણ રાયની બેટી કોણ; કારણ જાણીરે; મુજ ભાગે ભેટી, ૨૦ સુણી એમ સલુણીરે; વદે મન ધીર ધરી; જઉં નેમજી પાશેરે. હું તેનીજ ખરી; ૨૧ ઉગરસેન બેટીરે, હું રાજુલ નારી તજી મુજને નેમેરે મુકી કુવારી, ૨૨ માટે જઉ

મળવારે, થઇ હું સતસંગી. એમ વચનજ સુણીરે, વદે તળી વૃતભં ગી. ૨૩ રાજેમતી રાણીરે બોલો આજ અમ સંગે; રાજી થઇ રૂદીએરે રમો નીત નવ રંગે ૨૪ સંસારનાં સુખડારે; મન માન્ય મણો; વરા મુજને વામારે. નેમજી સમજાણો, ૨૫ હું જાદવ કુળમાંરે નેમ નગીન ભઇઓ; મુજ નાન રેનેમીરે, સમુદ્ર વિજય છઓ. ૨૬ તુજ ઉપર ઉઠયોરે રૂપ રૂડું ભાળી; હડ મેલી હઠીલીરે હુંસે લ્યો તાળી, ૨૭ વૃતવૃદ્ધ પણે લેઇશુરે, આપણા બે જોડે; પાળી સંજમ જઇશુરે; કેવળપદ કોડે. ૨૮ દુહા રાજેમતી અમ સાંભળી, કરે મન વિચાર; લાજ તજી લંપટ થયો મુનીવર ગુણ ભંડાર, ૧૧૨ ઉપાય કરવો એહનો વચન રૂપી દઇ માર; આખર ઊંચા કુળનો. ભમેલ આવે ઠાર. ૧૧૩ ટાકું તો ફુટી પેંડે, ભીંતજ ઝીલે ભાર ઉ. ત્તમ કુળનો આદમી સાંખે સબ્દ અપાર, ૧૧૪ નારી એમ નકી કરી, બોલે,કઠણુજ બોલ, દીયરને કેછે સાંભળો, તનમાં બાંધી તોલ. ૧૧૫

॥ ઢાળ, ૪૧ મી ॥ હરી ભજન વિના દુખ દરીઆ સંસારનો પાર ના આવે એ દેશી. હો દીયર મુની સજમની સુરતો તે જોજો ચુકતારે કાચ બિલોર દેખી મહા વ્રત મણીરે રખે મુકતા, આંકણી, સીદ મૃગ જળ દેખી ધાવછો, તજી તંબોળ લાળા ખાવછો, મુકી સરગને નરક ચાહવછો રેહો દીયર મુની૦ ૧ તુકી કામ દુધા કેમ ખર ગ્રહો તજી જીનવરને સંસાર ચાહો; થઇ મુનીવર એ શું મુખ લહોરે હો દીયર મુની૦ ૨ ઢોળી અમ્રત સીદ મુખ વીષ ધરો, મુડી અબને બએ મન કરો; તજી પુનને કેમ પેટ પાપ ભરોરે. હો દીયર મુની૦ ૩ તમે મહાવ્રત ધારીછો તપસી, સીદ ભવસાગરમાં

જાઓ લપશી; ઝાણો સંજમ ટેકાને ચપસીરે. હો દીયર મુની૦ ૪ હવે જીતી બાજી હારોછો, વળી આસન ઉચીષ્ટ ધારોછો; ચ્રડી અસાર સાર નીવારોછોરે હો દીયર મુની૦ ૫ આરે આવ્યુ નાવ જશે બુડી, શુભ સમકીત ખોવાશે ચુડી; નાટે દ્રષ્ટી રાખોને રૂડીરે. હો દીયર મુની૦ ૬ હું સંજમી તમે વ્રત ધારી, વળી કામે મહાવ્રત જાઓ હારી, તેથી વિષય જોર રાખો વારીરે, હો દીયર મુની૦ ૭ અસુચી કાયા આ છેજ ખરી, મળ મુતર માંશ રૂધીર ભરી; તે પ્યારી આવડી શું જ કરીરે હો દીયર મુની, ૮ તમે ઉત્તમ કુળ તણા જાયા, વળી તાત સમુદ્ર વિજય રાયા, તે ધ્યાન તજી મુજને ધાયારે, હો દીયર મુની. ૯ તમે બે બંધવ એક માત તણા, કોણ કારણ ફેર દીસેજ ઘણા; જુઓ નેમ નગનમાં નહીં મણારે, હો દીયર મુની. ૧૦ તેણે મુજને મુકો કુંવારી કરી વમનને તોરણ વિહારી; તે ઉપર દ્રષ્ટી શું ધારીરે. હો દીયર મુની ૧૧ હું ગુરૂ બંધવની થઉ નારી, વળી ભાભી ભગની સમ તારી. તે જુઓને મત હાણુ વીચારીરે. હો દીયર મુની. ૧૨ શું રૂપ દેખીને મન મોહ્યું, બોલ્ય બે બોલીને તપ ખોયું; થઇ મુરખ પાછું નવ જોયુંરે હો દીયર મુની. ૧૩ આ જોબનીઆનો છેલટકો, જેમ કાચ તણો કુપો ભટકો; પછી કામ ન આવે તે કટકોરે. હો દીયર મુની ૧૪ તમે નીજ કુળની લજ્યા મુકી, શું બેઠા છો ગળવા થુંકી થઇ ચતુર નર બોલ્યા ચુકીરે, હો દીયર મુની, ૧૫ તજી પચાસને તપસીજ થય', તે ભાવ તમે ભુલીજ ગયા; આજ દેખી મુજને મોહી રહ્યારે. દીયર મુની, ૧૬ જોઈ સાધ્વીપર જે કરે દ્રષ્ટી, તે ભવો તે ભવ પામે કષ્ટી; માટે મુકીદો મનની વ્રષ્ટીરે. હો દીયર મુની ૨૭ તમે એક દેખીને આમ

ત્યારે ગોચરીએ કઇ પેર ફરો, તાં ઘેરે ઘેર નારીઓ નહીં નરોરે. હો દીયર મુની. ૧૮ દેખી પરનારી નહી મન વરો, ત્યારે કેઈ પેરે જાશે જનમારો; વારંવાર કહું ફિચારોરે, હો દીયર મુની. ૧૯ તથા સંજમનારે સુર વાશી થાય જગત વિશે જાદવ હાંશી; વળી વેગે વરે જઈ ચોરાશીરે, હો દીયર મુની, ૨૦ જે પર નારી શેવે પ્રાણી, તેનું જીવતર જાણો ધુળ ધાંણી; ઠરે મરીને તે નરક ખાંણીરે, હો દીયર મુની. ૨૧ પરનાર અને વળી કુજ સતી. એ વિચાર કરો નર સુઢ મતી, કેમ અજાણ થઇ બેઠાજ અતીરે. હો દીયર મુની. ૨૨ હવે મુકીદ્યો મોહની મમતા, રહો કામ જવળ દે-

પાળી સમકંત ને વાળો સમતારે. હો દીયર મુની. ૨૩

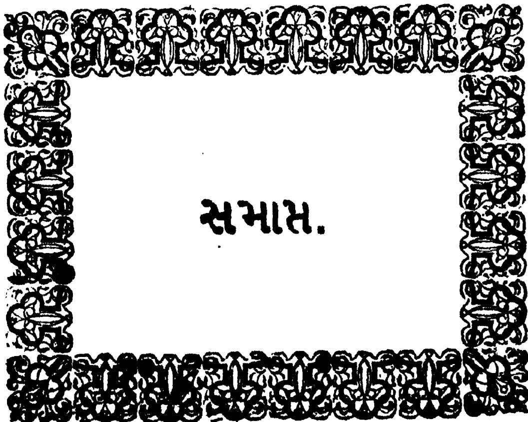
અમ રાજેમતી વયણો બોલી રહયો રેનેમી રૂદએ ભોરી; કહે કેવળ અંતરને ખોલીરે, હો દીયર મુની ૨૪ દુહા લજ્જા લંપટ પામીયો, શુણી શામા વચન; કેવળ કે સૌ સાંભળો. નર નારી ધરી મન ૧૧૬

॥ ઢાળ ૪૨ ॥ આવો આવો જસોદાનાના કાન ગોઠડી કરી; એરે એ દેશી રેનમી જેડી હાથ નમીયો નારીને પરતાઇ રદીયા સા થ વડે મન વારીને. ૧ ભાભી હું ભુલ્યો આજ મહા વ્રત પાળીરે, લાખેણી મુકી લાજ સંજમ બાળીરે, તમ ખોળે માહારૂં શીશ આ; જ ઉગરોરે, રૂદીએથી છાડી રીસ ભવજળ તારોરે ૩ હું બોલ્યો સુકી બોલ તે પણ ખોટુંરે, અંધ એનું શીર અતોલ મુજને ચોટયું; રે. ૪ એ વાંક કરો રૂજ તાજ જઓ જાણીરે, તમે કો તે કરૂ હું કાજ વરાને વાંણીરે. ૫ આલોવણ આપો કાંય ઘટતા ગુનેરે, ધા રીને રૂદયા માંય દ્યો દંડ મુનેરે. ૬ હું હાર્યો નર ભવ કાય રૂડી પામીરે, શી પેરે છુટકો થાય બેઠી ખામીરે, ૭ હવે સુજે નહી એ

ક દીશ નાશ કે વાંણુરે, તમે ગુરૂને હુતો શિશ એટલુ જાણ રે, ૮
ધન ધન તે સુદ્ધી નાદ બોધજ કરીયોરે, મુજને જાણો ધીકાર ડો;
લ્યો દરીગોરે ૯ થાઓ ભાભી પણ કહુ માત આજ ઉગારોરે. મને
કેવળ જાણી અનાથ પાર ઉતારોરે. ૧૦
દુહા. શુભ વચન એમ સાંભળી, બોલી રાંજુલનારઃ આળો વણ દઉં
એટલુ પીરસ્યો સંજમભાર ૧૧૭ અમ સંગાંથે સંચરો ચાખુ રાખી
ચીત સંજમ લ્યો સેસાવને નેમલુ પાસખગીત ૧૧૮ એમ કહી રા.
જેમતી, નીકળી ગહવંર બહાર; સખીયો ને રે નેમને, લઇ ચઢી ગી
રનાર. ૧૧૯ સેસાવન જઇ વંદીયા નેમ નગાંન જીન રાય; સ્યામ
નિહાળી સુદરીં, મનડામાં મકલાય. ૧૨૦ વગી વળી રાજુલ વંદતી,
ભણીને ભાવેપાઠ પરદખણા પાછળ કરી, એક સતકને આઠ ૧૨૧
જીણુંદકડે તે જોઇને; ધન ધન તારી બુધને, ધન ધન તારી માત,
૧૨૨ એમ કહીને આવીયુ કરવા વચનજ સાર, રેનેમી રાખ્યો કને
ફેર કરી અણુગાર, ૧૨૩ ઠાંણુઉઠાણુ કરી અજે, વીચરે ડેશ વિડેશ;
ભવીયાનને ભવ તારવા એમ કરેજ હમેશ, ૧૨૪ ડેહ દમન રાજુલ
કરી, ઝીતી ઝઘડા અષ્ટ, ૧૨૫ એ રીતે એક પછી ચક્ષર ધામ; તી
ર્થંકર બાવીસ મે, નવખંડ રાખ્યું નામ ૧૨૬ । ઢાળ ૪૩ મી
આવોને મંદીર માહરે હો લાલ, એ ડેશી ધન ધન રાજુલ નેમને
હો લાલ ધન ધન એ અવતારરે, હું વારી લાલ. કુત્તારા કથને ક્ર
મની હો લાલ. બેઉ તજ્યા સંસારરે હું વારીલાલ ધન ધન ધન
રાજુલ નેમને હો લાલ આંકણી, ૧ તોરણથા તરીઆ તજી હો લા;
લઃ શુણી પશુનો પોકારરે, હુ વારીલાલ પરણ્યા વિના પાછા વળ
યા હો લાલ હસ્ત હંઆવી તે ઠારરે હુ વારી લાલ ધન, ૧ પીઠી

ભરી મુકી પ્રેમદા હો લાલ વેહેન્ચ્યુ વદસીક દાનરે હુ વારી લાલ. ૨ સંજમ લેઈ સેસાવને હો લાલ, પામ્યા તે કેવળ જ્ઞાનરે હું વારી લાલ ધન. ૩ કુવારી કન્યા રાજેમતી હો લાલ, વડેરો વળ વૈરાગ રે હુ વારી લાલ. સંજમ લેવા સંચરી હો લાલ, નેમજી પાસ સુ; આગરે હું વારી લાલ, ધન ૪ એકવાવ વાટે જાતાં મેઘ વરસીયો હો લાલ ભિંજાયા નવરંગ ચીરરે હુ વારી લાલ ગુફા દેખી ગઇ તે; હમાં હો લાલ કરવાને કોરૂ શરીરરે હું વારી લાલ ધન ૫ તપ ત, જીરે તેમને હો લાલ દેખ ખો ભાણો કામરે હું બાધ કરીને જુઝા વ્યો હો લાલ નારીએ નર છે દામરે હું ધન ૬ રેનેમી રૂપી હાથી- ઓ હો લાલ મહાવ્રત રાજુલ નારરે હુ. વેણુ અંકુશે વશ કરયો હો લાલ મારીને મોથમ મારરે હું ધન ૭ ગફા તજી ગીરનાર ગયા હો લાલ, નેમ પ્રભુજની પાસરે હુ ચોખુ ચારીત્ર ત્યાં પાળીને હો લાલ વેગે વરયાં શીવવાસરે હુ ધન, ૮ અનંત જન ઉધારીને હો લાલ, જીણુદ જીવના હારરે હુ આયુષ અતિ ભોગવી હો લાલ ગયાજ મુગ તી મોઝારલે હુ ધન ૯ અવર ઉભય અવની વિશે હો લાલ એવુ થયુ ન થનારરે હું નેમ જીણુદ ભાવીસમો સતી સારરે હું ધન ૧૦ શુંભ કથા આ શારશની હો લાલ, વખણુમાં વંચાયરે હુ નાનાં મો ટાં નરનારને હો લાલ સાંભળતાંસુખ થાયરે હું ધન ૧૧ રાજેમતી નેમ નામથી હો લાલ, દુખ દારીદર જાયરે હું દયા ઉપજે અતી દી લમાં હો લાલ પાપ જ પ્રલે થાયરે હુ ધન ધન ૧૨ ભાવ સહીત ભણીસાંભળી હો લાલ કરે જે વ્રત પચખાંણુરે હુ નિસ્ચેજ નર એ નારનુ હોલાલ કરમ ખપી થાય કલ્યાણુરે હુ ધન સાઅર કાંઠે શો- ભતુ હો લાલ કસંદરા મુજ ગામરે હુ અર્ભક અરીચંદનો હોલાલ

કેવળદાસ હુ, નામરે ધન અચરત કુખે ઉપન્યો હોલાલ, ભવ વીશે ભાવસારરે હુ પ્રીત ધરીને પારખ્યો હોલાલ શ્રાવકને શ્રીકારરે હુ ધન ૧૫ સંવત ઓગણીસે નઝી હો લ.લ ઓગણીસે મોઝારહુ શ્રાવણ શુક્લા સપ્તમી હોલાલ ગરવો તે ગુરૂવારરે હું ધન ૧૬ તેરેદિવસે પુરો કરી હોલાલ; ગાયો નેમવીવાહરે હુ ધન ઢાળ તેતાલીસ વરણુવી હો લાવ, સબંધ રાખી દુવાહર હું, ધન ૧૭ તાલ તુતક તવી ઓળખુ હોલાલ વાણી તણી રચ્યો ઠાડરે હુ કવીકને મુજ કુણ ગજુ હો લાલ પઢયોના પીગળ પાઠ હુ ધન ૧૮ અક્ષર આદીને અત્યંતમાં હોલાલ, ખોળતા જડે ખોડ હુ તે મુજ મીછાંની દે કડેહો લાલ કેવળી કે કરજોડીને હુ ધન ૧૯

મહાભારત.

વ્યાસ વલ્લભરામ સુરજરામ [વાર્તારૂપે] કથા કહેવામાં પંકાએલા વ્યાસ વલ્લભરામની રસિક વાણીથી કોઇ ભાગ્યેજ અજાણ્યું હશે તેમનું રચેલું મહાભારત અતિ રસિક અને મન વાંચ્છીત ફળ આપનારૂં છે. ઉત્તમ ચિત્રો ૬॥ X ૯॥ ઇંચ લંબાઇ પહોળાઇ વાળાં ૯૮૪ પૃષ્ટનું કદ હોવા છતાં કીંમત રૂ. ૨–૮–૦ પોસ્ટેજ રૂ. ૦–૮–૦ જુદા.

સ્પર્શકાન્ત.

આ પુસ્તક સંસાર સાગરમાંથી તરવા એક નૈકારૂપ છે આ પુસ્તકમાં સંસાર વ્યવહારમાંજ રહિ કૈવલ્ય પદને માર્ગ દેખાડેલો છે. વિશેષમાં ધાર્મીક બાબતો દ્દષ્ટાન્ત સીદ્ધાન્ત રૂપે આપેલી હોવાથી ગમે તેવા અજ્ઞાન સ્ત્રી પુરૂષોને પણ ગમત, સાથે જ્ઞાન થાય .છે, જેથી વાંચતાં મુદ્દલ કંટાળો આવતો નથી વિશેષ ખાત્રી પુસ્તક વાંચવાથીજ થશે છતાં .કિંમત માત્ર રૂ. ૨॥ પોસ્ટેજ ૪ આના.

મળવાનું ઠેકાણું:—મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે બુકસેલર

ઠે. ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

જાહેર ખબર

ભૂત સામુદ્રિક શાસ્ત્ર- ભૂત ભવીષ્ય અને નનું જ્ઞાનઆપનાર ચમત્કારિક ગ્રંથછે એમાં હસ્ત, પગ, કપાળ આદિ શરીર જભાગોપરની રેશાઓઉપરથી ભૂત ભવિષ્ય જાણી શકાય છે બનવા સારૂજ નહીપણ પોતાસંબંધી ભવીષ્ય જાણુવા સારૂ સ્તક વાંચવાની ખાસ જરૂરછે ગ્લેજ ઉંચા કાગળ પાકું ૧૨ આના,

ભવીષ્ય ફળ-જેમાં રૂ. સુતર, અફીણ ચાંદી, ૧ સી સુરસવ, તલ તેલ ઘી ગોળ દરેક વસ્તુંની તેજી મંદી તથા સુકાળ દુકાળનો નિર્ણય છે, કિંમત રૂ, ૦-૨-૦ બહાર ગામ વાળાઓએ ટપાલ ખર્ચ સહિત ૦-૩-૦ ની પોષ્ટની ટાકીટ મોકલવી,

નૂતન હુન્નર સાગર જાત અનુભવ તેમજ વિવિધ ગ્રથોના આધારે આ પુસ્તક વિવિધ વિષયો ઉપર ઘણીજ લંબાણથી માહેતી આપેલી હોવા ગમે તેવો અજ્ઞાન માણસ પણ આ પુસ્તક વાંચવાથી હુનર શી શકે છે, આમાં જુદી જુદી જાતનાં ૧૩૦૦ હુનર છે, શીખાઉ ને અજ્ઞાન માણસોને આ ઘણુંજ ઉપયોગી થાય તેમાં નવાઇ ના ગ્લેજ ઉંચા કાગળ પાકું સોનેરી પુઠું પૃષ્ટ ૩૫૦ હોવાછતાં મ ત્ર્ય, રૂ, ૨) એ પોષ્ટેજ ૩ આના જુદા,

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે. બુકસેલર.

ત્રણ દરવાજા- અમદાવાદ.